

Finn: Sørensen:

Det drejer sig om fælles kamp mod den borgerlige politik og fælles politikudvikling på tværs af de traditionelle skel i arbejderbevægelsen

læs side 3

SOLIDARITET

Nr. 2

24. årgang maj 2002

Den israelske hær forsøger ikke kun at ødelægge det palæstinensiske selvstyre, men også selve den infrastruktur som er nødvendig for en selvstændig eller bare selvstyrende enhed på Vestbredden. Hvis det lykkes vil det skabe et vacuum som Sharon vil udfylde med en blanding af de to kendte israelske metoder til at styre arabiske områder: Israelske officerer vil kontrollere de områder som defineres som vigtige for Israel, og et netværk af kollaboratører, som de Landsby Samfund som Sharon forgæves forsøgte at skabe i 1981 som en erstatning for PLO

læs side 24

Såvel nationalt som internationalt er der gode grunde til at forlade den nøgterne pessimisme for at lade den afløse af den stædige optimisme

Herhjemme begynder modstanden mod den borgerlige regering langsomt at vokse. Arbejderpartierne har svært ved at finde sine ben efter valgnederlaget. Den socialdemokratiske fornyelse har indtil nu kun bestået i DSU formanden udtalelser om at nu skal folkepensionen afskaffes. Denne udmelding kommer med sikre jævne mellemrum, uden vi dog får en nærmere forklaring på hvorfor det er smartere at lade opsparingen til alderdom foregå på den resourcekrævende individuelle måde fremfor den enkle kollektive, eller hvordan det nu kan være at der ikke er råd. SFs fornyelse foregår ligeledes efter faste skemaer, her måles graden af fornyelse på hvor langt man nu vil privatisere og hvor EU-venlige man vil være. Set derfra er der ingen grund til jubel. Derimod er der grund til forsigtig optimisme når der ses på den faglige fløj. Som det fremgår på de følgende sider har der udviklet sig en erkendelse af det er nødvendigt at stå sammen, og det meget vel skal være fagbevægelsen sammen med andre folkelige bevægelser der skal udvikle modstanden mod den borgerlige regering. En vigtig pointe i modstanden er at man sammen skal diskutere og beslutte grundlaget for en anden politik.

Berlusconis vej til magten i Italien er ingen rar historie; for vælgerne stod det helt klart at han var en økonomisk svindler, at han ikke veg tilbage for særdeles ufinne metoder for at undertrykke enhver omtale der kunne skade ham og at hans vej til magten skete i en alliance med et fremmedfjendsk parti og et andet som tidligere var et åbent fascistisk parti.

Den forløbne måned viste et andet Italien. Et sted mellem 2 og 3 mill. mennesker demonstrerede i Rom mod Berlusconi. Og blev senere fulgt op af generalstrejken den 16. april som omfattede 13 mill. arbejdere. Udover den imponerende tilslutning

er det værd at bemærke to vigtige pointer: I begge begivenheder var arbejderne hovedaksen politisk og organisatorisk. Og begge steder var det den historiske enighed mellem de tre hovedfagforeninger; CGIL, UIL og CISL som sikrede successen.

Det ideologiske tågeslør har de senere år ikke kunnet skjule at neoliberalismen resultater har været krig og kriser og for det store flertal har været ensbetydende med fald i levestandarden (også i den rige del af verden) og en generel følelse af usikkerhed. Handlingslammelsen der fulgte blev afløst ved WTO demonstrationerne i Seattle af en tro på noget andet. Eller måske mere præcist modstand mod neoliberalismen, mens alternativerne var mere diffuse. Efter terrorangrebet den 11. september frygtede mange at anti-globaliseringsbevægelsen ville dø ud eller blive kraftigt svækket. Men som det tydeligt har vist sig i Genova/Italien og Porto Alegre/Brasilien er bevægelsen stadig voksende og modner politisk. Set på baggrund af 11. september og USA og højrefløjens verdensomspændende offensiv er det løfterigt.

Latinamerika er nærmest et laboratorium for hvorledes verdenspolitikken fungerer idag. I den sydlige del har vi Argentina. En gang for ikke så mange år hørte landet til industrilandenes top 10. Årsagerne til den voldsomme deroute lader vi ligge til næste nr. af Solidaritet. Her skal blot konstateres to ting: Uanset hvor robust og resourcerigt dit land nu måtte være giver det ingen garanti, hvis du overlader styringen til markedskræfterne, imod økonomisk ruin for såvel land som brede dele af befolkningen. WTO og Verdensbankens imødekommenhed overfor kritikere af neoliberalisme og globalisering afslører sig i Argentinas tilfælde som den rene snak uden indhold. Her er ingen kære mor, medici-

nen er den velkendte: yderligere udsalg af landets industri og naturrigdomme, privatiseringer og almindelig forringelse af levevilkårene.

I den anden ende har vi så Venezuela hvor et højreorienteret militærkup den 13. april slog fejl. Danske medier fulgte, som det nu er blevet tradition, i hælene på USAs propaganda og gengav ukritisk kupmagerens version af begivenhederne, og mente at her var der tale om "det gode kup" fordi Chavez nu var så økonomisk uansvarlig og var alt for gode venner med Castro og andre stygge folk. Demokrati kan man godt lide at tale om, men trues borgerskabets og/eller USAs interesser, viger man herfra ikke tilbage for mord. Chavez tilbagevenden til magten var en svækkelsen af USAs greb om Latinamerika og den USA-støttede krig i Colombia, men samtidig lægger det også pres på Chavez-regeringen hvorvidt man vil svække militærets evne til kup og antaste borgerskabets privilegier.

Palæstina er verdens brændpunkt. Her har hykleriet haft kronede dage, men udfordres konstant af Sharons åbne terroritiske og racistiske politik. Det bliver således sværere og sværere for Vestens ledere at lade som om at der her er tale om to partere der begge må give lidt. Fordrivelse er Sharons åbne politik. Nu skal palæstinenserne fordrives fra de sidste 22% af Palæstina. Det zionistiske Israel er fuldstændig udenfor saglige argumenters rækkevidde, og er i sin karakter ikke meget anerledes end Sydafrikas apartheid-regime. Derfor BOYKOT ISRAEL.

Topmålet af hykleri går nu i denne sag til Marokko. Her blev de hidtil største pro-palæstinensiske demonstrationer i den arabiske verden arrangeret. I den forbindelse skal det ikke glemmes at Marokko selv i over 20 år har besat Vestsahara, siddet samtlige FN-resolutioner overhørig og fordrevet 80 % af befolkningen.

GOD 1. maj

Michael Schøldardt

Fagbevægelsens kamp imod regeringen:

Modstanden vokser, aktionsenheden styrkes

I sidste nr. af Solidaritet (1/2002 – udkom i februar måned) skrev Finn Sørensen: "Det er en kendsgerning at regeringens første 100 dage rystede fagbevægelsen. Der er en reel mulighed for, at regeringens næste 100 dage kan ryste fagbevægelsen sammen!". Selvom der er langt igen, førend hele den danske fagbevægelse er samlet om en offensiv modstand mod regeringen, så mener Finn Sørensen i dette nr., at udviklingen har bekræftet denne mulighed.

AF FINN SØRENSEN

Fra den store faglige konference i Silkeborg 1. marts, over demonstrationen imod Finansloven d. 20. marts, til etableringen af forskellige netværk for arbejdspladserne går en rød tråd: Modstanden mod regeringens arbejderfjendske politik vokser, aktionsenheden mellem de forskellige politiske retninger i arbejderbevægelsen styrkes.

KONFERENCEN I SILKEBORG 1. MARTS

Den faglige konference i Silkeborg kan meget vel vise sig at være en af milepælene i den danske arbejderbevægelses hi-

storie.

Store ord i april? Ja, men ord med dækning i konferencens forløb og beslutninger.

Alene antallet kom bag på arrangørerne (som var de ca. 70 fagforeninger under betegnelsen "Fagligt Ansvar for en bedre fremtid"). Man måtte flytte til større lokaler: ca. 750 deltagere blev det til, med en klar overvægt af arbejdspladsrepræsentanter fra de 154 deltagende fagforeninger. Vi skal tilbage til 1970'erne for at finde så store tillidsmandsmøder, afholdt i "fredstid".

Det er ikke underligt at SiD, med sin lokale dækning og fagpolitiske holdninger

fyldte meget på konferencen, over halvdelen af deltagerne. Nok så bemærkelsesværdig var deltagelsen fra mange offentligt ansatte fra BUPL, FOA og SL.

Det samme var LO's opbakning til en konference arrangeret af venstrefløjen i fagbevægelsen. LO havde selv ønsket at overbringe konferencen en personlig hilsen, selvom der var hovedbestyrelsesmøde samme dag. Formanden kunne af samme grund

ikke deltage, så det blev Harald Børsting, der kom med en analyse af situationen, som ikke mødte større indvendinger.

Også fra lokale LO-organisationer var der en – om ikke officiel, så dog reel – opbakning til konferencen, hvilket blandt andet udmøntede sig i oplægget fra formanden for LO-Århus Hans Halvorsen.

Det flotte fremmøde opmuntrede til beslutninger om at iværksætte konkrete mobiliserende aktiviteter: En stor faneborg på Christiansborg i anledning af finansloven, og en kampagne for at få taget deltidsloven af bordet.

DET POLITISKE ALTERNATIV

Det
mst

bemærkelsesværdige ved konferencen var dog tilgangen til det politiske spørgsmål. Tidligere faglige konferencer vedtog – som regel uden større debat – omfattende politiske og faglige krav. På konferencen i Silkeborg valgte man en helt anden arbejds metode.

Det blev vedtaget en omfattende og præcis kritik af den borgerlige regerings politik, herunder en klar afstandtagen fra privatisering og udlicitering af offentlige ydelser. Men i stedet for at formulere mere eller mindre konkrete modsvar på de enkelte punkter vedtog man følgende:

”Vi har et særligt ansvar for at stoppe denne udvikling. Enhedsfagbevægelsen har uanset meningsforskelle plads til alle, og vi må gå i offensiven for at forsvare den brede befolknings og ikke mindst de udsatte gruppers interesser. Det kræver at vi rejser diskussionen på arbejdspladser og i lokalområder: Hvad er det for et samfund vi vil have? Det kræver, at den samlede arbejderbevægelse udvikler en fælles politisk platform, der kan udgøre et troværdigt alternativ for flertallet af befolkningen.

Manglen på dette alternativ var en af hovedårsagerne til valgnederlaget.”

Heri lå, at udviklingen af det politiske alternativ er en kollektiv proces. Det gøres ikke ved, at et par skrivebordsgeneraler skriver nogle politiske a k t i - o n -

sprogrammer, og får dem vedtaget på en konference. ”Græsrodderne” skal selv være med til at udforme politikken.

Konferencedeltagerne tog denne nye metode til sig. Der var mange tilmeldinger til de foreslåede temagrupper om uddannelse, arbejdsmarkedspolitik, arbejdsmiljø og den offentlige sektor. Disse temagrupper skal på kommende konferencer komme med ”input” til den fælles politik.

Konferencen besluttede også – uden mindste indvending – at invitere resten af fagbevægelsen til at være med i denne proces, og give dem indflydelse på organisationen: ”Vi vil med LO- og FTF-organisationerne drøfte, hvordan vi i fællesskab kan styrke såvel det lokale arbejde, som den landsdækkende koordinering, herunder indkaldelsen af den næste landsdækkende konference”.

Udviklingen siden da, har bekræftet at konferencen tog nogle beslutninger, som har rod i virkeligheden.

CHRISTIANSBORG 20. MARTS

Faneborgen på Christiansborg d. 20. marts overtraf igen arrangørernes forventninger. Mere end 500 lokale fagforeninger og klubber sendte fanen. I mange tilfælde var det de lokale LO'er der stod for organisationen.

Selve demonstrationen på Christiansborg var en konkret udmøntning af konferencens målsætning om at alliere sig med andre befolkningsgrupper, der trues af regeringen: Elevorganisationer, miljøorganisationer, lejerbevægelsen, kunstere og kulturfolk, flygtninge- indvandrerorganisationer m.m. forenede kræfterne i en kritik af regeringens finanslov, bakket op af 20.000 – 25.000 deltagere – et samarbejde, der videreføres med henblik på fælles indsats i forhold til næste års finanslov.

På trods af at Silkeborg-konferencen udtrykkeligt besluttede sig for at fagbevægelsens bidrag ”kun” skulle være en faneborg, og at selv venstrefløjsfagforeninger anbefalede arbejdspladserne at ”spare på krudtet”,

så nedlagde 28 arbejdspladser arbejdet – med Kastrup Lufthavn i spidsen – svarende til ca. 4000 lønmodtagere. Et klart udtryk for, at der var og er mere potentiale i bevægelsen.

KAMPAGNEN MOD DELTIDSLOVEN

Kampagnen mod deltidsløven tog også et opsving efter beslutningen i Silkeborg. Kampagnen var i realiteten startet inden, nemlig i form af netværket for tillidsrepræsentanter i industrien. I løbet af marts og april er antallet af arbejdspladser tilsluttet denne kampagne næsten blevet fordoblet, til ca. 180 arbejdspladser.

Af forbund er det især SiD og Metal, der engagerer sig i kampen mod deltidsløven. Langt hovedparten af de mere end 50 deputationer, der er anmeldt arbejdsmarkedsudvalget kommer fra SiD. Det er en klar svaghed, at ikke flere forbund er aktive her.

Kampagnen kan foreløbig notere, at regeringen ikke har kunnet overholde sin plan om en hurtig vedtagelse af loven, og at Dansk Folkeparti er svinget fra et "ja" til "ved ikke". Det har gjort indtryk at så mange arbejdspladser tager klar afstand fra forslaget, og at det i mange tilfælde er lykkedes at få arbejdsgiverne med i protesten.

LOKALE TR-NETVÆRK

Der er også gang i konferencens forpligtigelse til at arbejde aktivt for at oprette tværfaglige netværk for tillidsrepræsentanter i

lokalområderne.

Et eksempel på dette, er dannelsen af et tværfagligt netværk for hele det storkøbenhavnske område, hvilket fandt sted d. 10. april.

Initiativet var taget af LO-Storkøbenhavn og "Fagligt ansvar for en bedre fremtid". Politisk placerede konferencen sig da også som en klar forlængelse af konferencen i Silkeborg.

Fremmødet – knap 200 tillidsrepræsentanter - viste, at der er lang vej igen, før man har dækning på alle større arbejdspladser i området – især kneb det med repræsentation fra de offentlige arbejdspladser og fra HK-området, på trods af HK's formand John Dahl, og BUPL's formand Bente Sorgenfrey var blandt oplægsholderne.

Også LO's formand Hans Jensen var blandt oplægsholderne, og gav herved endnu engang samarbejdet mellem venstrefløjen og socialdemokraterne i fagbevægelsen sit "blå stempel".

På den "anden fløj" var der opbakning til netværket fra den i forvejen eksisterende "Storkøbenhavnske tillidsmandsring", der er en videreførelse af tidligere tillidsmandsringe, etableret af de mest militante dele af den københavnske fagbevægelse.

Mødet

d. 10. april viste stor vilje til konkret handling. Der blev nedsat et arbejdsudvalg på en halv snes repræsentanter fra nogle af områdets store arbejdspladser, privat og offentligt. Der var også mange tilmeldinger til de foreslåede temagrupper om de samme emner som blev vedtaget på Silkeborgkonferencen.

Det bemærkelsesværdige ved dette TR-møde var ikke så meget samarbejdet mellem venstrefløjen og socialdemokraterne i den københavnske fagbevægelse. Det har – med visse op- og nedture – fungeret rimeligt siden etableringen af den nye LO-struktur for 6 år siden.

Det bemærkelsesværdige var, at LO-Storkøbenhavn – og dermed det store flertal af områdets fagforeninger, der jo helt klart er socialdemokratisk domineret – sagde ja til etableringen af et helt igennem selvstyrende TR-netværk, hvis opgave er aktiv indsats imod konsekvenserne af den borgerlige politik, og udviklingen af et fælles politisk alternativ.

HVIS DET RENT FAKTISK LYKKES AT MOBILISERE STØRRE DELE AF ARBEJDERKLASSEN OM ET REELT POLITISK ALTERNATIV TIL DEN BORGERLIGE REGERING, OG FORSTÅElsen AF, AT EGNE AKTIVITETER ER FORUDSÆTNINGEN FOR AT OPNÅ RESULTATER, VIL DET VÆRE LANGT VANSKELIGERE FOR FAGBEVÆGELSENS TOP AT FALDE TILBAGE TIL GAMLE UVANER.

SAMARBEJDE MED DE LOKALE LO'ER

Samarbejdet mellem fagforeningerne i "Fagligt Ansvar" og LO-Storbyerne på landsplan ser også ud til at udvikle sig som ønsket. Den 14. marts afholdt de 2 parter et meget positivt møde, hvor man blev enige om at anbefale afholdelse i fællesskab af en ny stor tillidsmandskonference i begyndelsen af september.

Repræsentanterne for LO-Storbyerne var også positive over for de temagrupper til politikudvikling, som blev vedtaget i Silkeborg, og for at drøfte oplæg herfra på konferencen i september. Der var enighed om at konferencen bør bruges til at sætte focus på regeringens finanslov for 2003, som må forventes at indeholde yderligere voldsomme stramninger.

Man må forvente, at parterne på deres næste møde i slutningen af april tager konkrete skridt til indkaldelsen af en sådan konference, med målsætningen "Silkeborg dobbelt op"!

SKEPSIS PÅ VENSTREFLØJEN

Alt tyder altså på, at der er voksende muligheder for at etablere en reel aktionsenhed i kampen mod regeringen, og for et konstruktivt samarbejde mellem de konkurrerende politiske retninger i arbejderbevægelsen om at udvikle et fælles politisk alternativ til den borgerlige politik.

At det er lettere sagt end gjort skal jeg vende tilbage til afslutningsvis. Men den første betingelse for at det lykkes, er jo at alle parter tror på, det kan lade sig gøre.

Her mærker man en vis skepsis hos venstrefløjens og uden for fagbevægelsen. Nogen frygter, at socialdemokraterne i fagbevægelsen løber fra det hele og forsøger at bremse bevægelsen, så snart vi igen får

en socialdemokratisk ledet regering, eller at LO's ledelse falder for fristelsen til at indgå i større "trepartsdrøftelser" og aftaler med den borgerlige regering.

Det er en yderst velbegrunnet skepsis, når man ser på de sidste 10 års praksis fra fagbevægelsens side til den socialdemokratiske ledede regerings politik, og på erfaringerne fra fagbevægelsens samarbejde med Schlüter-regeringen. Vi må erkende, at der uundgåeligt kommer nogle andre diskussioner, i samme øjeblik der sker et regeringsskifte, eller den borgerlige regering må indse, at man ikke kan regere uden om fagbevægelsen.

Men det er jo netop et argument for at arbejde på højtryk for at udvikle de konkrete politiske svar på den borgerlige politik og rodfæste dem på arbejdspladserne og bredt blandt fagbevægelsens medlemmer.

Hvis det rent faktisk lykkes at mobilisere større dele af arbejderklassen om et reelt politisk alternativ til den borgerlige regering, og forståelsen af, at egne aktiviteter er forudsætningen for at opnå resultater, vil det være langt vanskeligere for fagbevægelsens top at falde tilbage til gamle vaner.

Det er samtidig et argument for, at venstrefløjens sideløbende med udviklingen af aktionsenheden bruger kræfter på de grundigere analyser af samfundet, og på at få bredere diskussioner op at stå i den nye bevægelse, om et egentligt alternativ til den kapitalistiske samfundsorden.

NYE UDFORDRINGER

Men hvorfor er der netop nu muligheder for en reel aktionsenhed med den socialdemokratiske del af fagbevægelsen, heriblandt nogle af forbundsledelserne, ?

Det skyldes især 2 ting.

Den ene er, at den borgerlige regering har stillet de faglige ledere over for helt nye udfordringer. Som jeg påpegede i min artikel i sidste nr. af Solidaritet forsøger regeringen på utallige måder meget systematisk at undergrave selve fagbevægelsens fundament, og dermed de faglige leders egen position. Det gælder for eksempel dens angreb på overenskomstsyste-met som sådan, og dens forsøg på at begrænse og helst fjerne fagbevægelsens kontrol med A-kasserne, men også hele det ideologiske felt-tog under "frit-valg" banneret.

Den anden er, at Socialdemokratiet er "groggy" oven på valget, og at der vil gå lang tid før partiet bliver i stand til at formulere en klar oppositionslinje – og at det i det hele taget vil være meget svært for Socialdemokratiet, da de jo ofte skal være i opposition til en politik, der på mange måder ligger i forlængelse af den, de selv førte i regering.

Det har fagbevægelsen – inklusive dens ledere – simpelt hen ikke råd og tid til at vente på, angrebene fra regeringen taget i betragtning.

Især disse forhold er grundlaget for den aktuelle alliance mellem venstrefløj og socialdemokrater i fagbevægelsen. Og det er heller ikke noget dårligt udgangspunkt for en reel aktionsenhed i den nuværende situation.

Samtidig skal man jo ikke underkende det faktum, at nogle af disse såkaldte "toppampere" rent faktisk har de samme ønsker om at varetage medlemmernes interesser, som venstrefløjens – men blot nogle andre og snævert parlamentariske opfattelser af, hvordan disse interesser bedst fremmes!

DET TAGER DET ALVORLIGT!

Det er i hvert fald en kendsgerning, at stort set samtlige forbundsledelser tager truslen fra den borgerlige regering særdeles alvorligt, og at ikke uvæsentlige dele af dem rent faktisk engagerer sig i at få modstanden op at stå.

LO-ledelsens opbakning til aktionsenheden med venstrefløjens er et eksempel. LO's klare kritik af regeringens politik –

jf. for eksempel Hans Jensens tale på Christiansborg Slotsplads d. 20. marts – understøttes af et ærligt ønske om, at der også kommer noget ”krop” bag kritikken i form af aktiviteter på arbejdspladserne.

Af de store forbund har især SiD kastet sit magtfulde apparat ud i en energisk indsats, ikke bare imod deltidsloven, men i at give tillidsrepræsentanterne praktiske redskaber til at imødegå stort set alle sider af den borgerlige regeringspolitik.

Netværket af industri-tillidsrepræsentanter inspireres og støttes på mange måder af Metals og SiD's ledelser i CO-Industri. At dette netværk ikke bare er til pynt, fremgår tydeligt af CO-Industri's medlemsblad, og af Max Bæhrings trussel om ”retshåndhævende konflikt”, hvis ikke deltidsloven tages af bordet, ligesom han hele vejen igennem har været skarp og klar i sin kritik af regeringens politik over for arbejdsmarkedet.

Også blandt de offentlige forbund som BUPL, SL og LFS er der en voksende aktivitet.

De fleste andre forbund holder sig mest til de verbale udfald imod regeringen. Vi savner jo i høj grad at forbund som FOA, HK og KAD kommer på banen med konkrete aktiviteter.

”RIGTIGE SOCIALDEMOKRATER”

Det ændrer selvfølgelig ikke på, at de faglige topledere stadig er socialdemokrater, og anskuer kampen fra den synsvinkel.

Et eksempel er Max Bæhrings udtalelser på LO's HB-møde den 1. marts, i anledning af LO-formandens opbakning til konferencen i Silkeborg samme dag: - ”Mødet i Silkeborg den 1. marts er det røde initiativ. Men der er også et socialdemokratisk” sagde Max Bæhring, idet han henviste til netværket for industriarbejdspladser!

Et andet eksempel er John Dahls oplæg på mødet for det Storkøbenhavnske TR-netværk d. 10. april. Også John Dahl mente det var meget vigtigt, at den politiske debat på arbejdspladserne blev genrejst, men han lagde ikke skjul på, at det først og fremmest drejede sig om at genrejse støtten til socialdemokratiet, og at løsningen

EN KONSTRUKTIV (DVS. OPBYGGELIG) OPPOSITIONSPOLITIK INDEBÆRER, AT ARBEJDERPARTIER OG FAGBEVÆGELSE NU SÆTTER SIG SOM DERES FØRSTE OPGAVER AT FORMULERE ET KONKRET OG LANGSIGTET ALTERNATIV TIL VK-REGERINGENS LIBERALISTISKE POLITIK. ET ALTERNATIV DER MÅ OG SKAL DISKUTERES BREDT, I FAGFORENINGER OG PARTIFORENINGER.”

bestod i at bakke op om dette parti.

Sådanne udtalelser viser, at ikke alle faglige ledere har tænkt over det afgørende politiske skift, som valget d. 20. november var udtryk for, eller over de radikalt ændrede styrkeforhold som dette valg medførte, ligesom de heller ikke har meget føling med, hvad der sker i deres egen basis. For jo længere ned man kommer i det faglige system, jo mindre dækning er der for den slags holdninger, jo mere åbenhed er der for at forsøge at udvikle noget nyt i fællesskab med andre fagligt aktive, uanset politisk udgangspunkt.

NYTÆNKNING I ÅRHUS

Jeg har tidligere henvist til LO-Århus som et af de mest positive eksempler på denne nyorientering blandt nogle socialdemokrater i fagbevægelsen. I et oplæg fra januar 2002 hedder det blandt andet at ”Vi må erkende at dele af den politik, som vi – dvs. den socialdemokratiske ledede regering og fagbevægelsen – selv har gennemført og stået for de sidste ti år, har haft umiskendelige liberalistiske træk. Der er derfor behov for et nyt svar på spørgsmålet: hvad forstår vi i arbejderbevægelsen ved velfærd/velstand og ved velfærdsstat?”.

LO-Århus har også nogle klare bud på retningen: ”Selvfølgelig skal vi føre en konstruktiv oppositionspolitik, men det indebærer ikke, at Socialdemokratiet bør fungere som delvis parlamentarisk grundlag for en VK-regering eller indgå i nationale kompromiser om flygtningepolitikken eller udenrigspolitikken. Eller at fagbevægelsen bør indgå større trepartsforlig med det formål at stabilisere regeringens liv. En konstruktiv (dvs. opbyggelig) oppositionspolitik indebærer, at arbejderpartier og fagbevægelse nu sætter sig som deres første opgave at formulere et konkret og langsigtet alternativ til VK-

regeringens liberalistiske politik. Et alternativ der må og skal diskuteres bredt, i fagforeninger og partiforeninger.”

UDVIKLINGEN AF ALTERNATIVET

Det er sådanne udmeldinger – der ikke kun begrænser sig til Århus – der giver håb om, at der kan komme en reel debat med mange socialdemokrater i fagbevægelsen om et fælles alternativ – vel vidende, at udmeldinger som Max Bæhrings og John Dahls siger noget om, hvor svært det kan blive, så snart vi bevæger os ud over helt konkrete opgaver som kampen mod deltidsloven, angrebet på A-kasserne, på erhvervsuddannelserne osv.

Vi må også have for øje, at opgaven bliver mere kompliceret, i takt med at Socialdemokratiet bliver i stand til at formulere politiske svar. Socialdemokraterne i fagbevægelsen føler sig nu engang mere forpligtede til at følge partilinjen, og holde debatten inden døre, end man gør på venstrefløj.

Så meget vigtigere er det at holde fast i retningen: Det drejer sig om fælles kamp mod den borgerlige politik og fælles **politikudvikling på tværs af de traditionelle skel i arbejderbevægelsen.**

Sideløbende med det, er det vigtigt, at også SF og Enhedslisten giver deres bidrag. Det er en nødvendig forudsætning for at fremme den politiske afklaring i fagbevægelsen. Men ligesom Socialdemokratiet må de forholde sig til, at hvis en alternativ politisk platform skal kunne samle bredt i arbejderklassen, så skal den formuleres i og af de aktive dele af fagbevægelsen selv – naturligvis med inspiration fra alle de gode kræfter i arbejderbevægelsen, der ønsker at bidrage.

Regeringen undergraver ligestillingsarbejdet

Der er stadig langt til reel ligestilling og mange områder hvor kønnet har betydning for den enkeltes muligheder i samfundet. Men Henriette Kjær vil nedlægge Videnscentret for ligestilling. Ligestillingsarbejdet vil blive underlagt ministeriel kontrol og dermed vil Danmark ikke længere være sikret den politisk uafhængige ligestillingsforskning, som Videnscentret har varetaget.

AF NINA ANDERSEN,

SUF - KØNSPOLITISK GRUPPE

En nedlæggelse af Videnscentret vil, ifølge regeringens beregninger, medføre en besparelse på 4,1 mio. kr. årligt. Imidlertid har Videnscentret på mindre end 1 1/2 år udviklet sig til at blive noget nær en overskudsforretning - og denne udvikling vil efter alt at dømme fortsætte. Dette antyder at besparelsen enten er ualmindeligt dårligt gennemtænkt, eller at der ligger andet end økonomiske overvejelser bag. En nedlæggelse af Videnscentret kræver en ændring af loven om ligestilling - helt præcis en sletning af kapitel 5, der specifikt omhandler Videnscentret.

HVEM SKAL OVERTAGE VIDENSCENTRETS FUNKTION?

Regeringspartierne mener at det, der hidtil har været Videnscentrets opgaver, i stedet bør varetages af henholdsvis grædsrodsorganisationer og - den ministerielle ligestillingsafdeling: „ligestillingsaktivite-

terne - og beslutningerne vil blive bragt tættere på ministeren“, som det lyder i ændringsforslaget til ligestillingsloven. Men dels har de omtalte grædsrodsorganisationer slet ikke de økonomiske, tidsmæssige, forskningsmæssige m.v. ressourcer som Videnscentret har haft hidtil, dels er en af hovedpointerne med Videnscentret, netop at det er en politisk uafhængig institution der på eget initiativ kan påpege behov for og iværksætte undersøgelser, forskning, analyser eller andet til sikring af en alsidig ligestillingsdebat.

REGERINGEN IGNORERER HØRINGSSVAR

Det er almindelig parlamentarisk praksis at sende udkast til eller ændringer af lovforslag til høring hos relevante institutioner, organisationer m.v. inden en eventuel vedtagelse/forkastelse. Dette har også været tilfældet i sagen om Videnscentret, men

regeringen har blot valgt at ignorere svarene fra de respektive organisationer. Landsforeningen for bøsser og lesbiske (LBL), pointerer i deres høringssvar, at der også fremover vil og skal være en kønsdebat og at det ikke vil være muligt „at opretholde en fokuseret debat på dette høje niveau, uden en understøttende funktion, som den, der i dag leveres af Ligestillingscentret“ LBL mener det er vigtigt at have en uafhængig instans til at varetage debat og formidling på et område med så åbenlyst politiske aspekter som ligestilling. Det er derfor ikke hensigtsmæssigt at lægge Videnscentrets opgaver under ministeriet. I Kvindeligt Selskabs høringssvar lyder det bl.a.: „centrets debatskabende funktion kan ikke sidestilles med grædsrodsorganisationers ditto. Den uvildige funktion kan ikke overtages af et kontor under Socialministeriet.“ At lukke Videnscentret vil „skamfere den tidssvarende og internationalt be-

rømmede ligestillingslov". Og at Videnscentrets arbejde er anerkendt i internationale kredse, er et brev fra European Women's Lobby - EWL til Henriette Kjær et tydeligt udtryk for. I EWLs brev, hedder det bl.a. at en nedlæggelse af Videnscentret vil være et stort tab - især set i lyset af Danmark kommende EU-formandskab. EWL har samarbejdet tæt med Videnscentret i kampen mod vold mod kvinder, og har arbejdet på oprettelsen af lignende centre både på nationalt og europæisk plan. Med en nedlæggelse vil Danmark ikke længere være pioner på ligestillingsområdet, idet den vitale del af den tredelte struktur - nemlig den uafhængige del - vil være forsvundet. Og internationalt vil det få konsekvenser for de projekter som Videnscentret har startet i EU-lande og EU kandidatlande, som f.eks. Ungarn.

LIGESTILLINGEN ER VED AT VÆRE TOTAL

At lægge Videnscentrets arbejdsopgaver tilbage i ministeriet er ifølge direktør for Videnscentret, Karen Sjørup, at vende tilbage til en forældet model der hviler på en sammenblanding af funktion og interesser. Er det realistisk at tro, at socialminister Henriette Kjær (K) vil fortsætte Videnscentrets linje - og gøre tiltag for at afdække eventuelle negative ligestillingsmæssige konsekvenser af regeringens politik? Vil socialministeren iværksætte en analyse af konsekvenserne af eksempelvis regeringens nye barselsorlov - eventuelt med henblik på, hvorvidt den forårsager yderligere forværring af kvinders position på arbejdsmarkedet eller diskriminerer f.eks. homoseksuelle forældrepar? Vi taler, vel at mærke, her om en socialminister, der har udtalt at „dagsordenen er ved at være udtømt på ligestillingsområdet“ og „ligestillingen er ved at være total“. En socialminister der mener, at vold mod kvinder dybest set ikke falder ind under ligestillingsområdet. Denne holdning understøttes på ingen måde af Videnscentret. De har derimod udgivet adskilligt materiale der netop påviser sammenhængen mellem køn og vold. I denne forskning lægges der vægt på

volden som udtryk for magtrelationer og handlemønstre kønnene imellem. Den nye barselslov vil, i sin nuværende form, få flere diskriminerende konsekvenser. For eksempel er der en „fædreorlov“ på 2 uger, men den skal afholdes indenfor 3 måneder og 1 uge. Det vil diskriminere lesbiske forældrepar, der først kan opnå fælles juridisk forældreskab efter 3 måneder. Så selvom loven også indbefattede „med-mødre“, ville det ikke være praktisk muligt for dem at udnytte fædreorloven.

NUANCERET DEBAT ELLER POPULISTISK LOVGIVNING?

Strengere straffe har alle dage været en traditionel borgerlig mærkesag. Den nuværende regering har (på baggrund af mediernes ensidige dækning?) særligt koncentreret sig om strengere straffe for vold - herunder voldtægt. Men regeringen ønsker åbenbart ikke at gøre brug af Videnscentrets ekspertise på dette område. Det ville måske også være for avanceret og kontroversielt for en borgerlig regering at se volden ud fra mere end et forbrydelse & straf perspektiv. Og når Videnscentret så tillader sig at sætte flere vinkler på problemstillingen: forebyggelsesvinklen, den kriminologiske, den sociale, den sundhedsmæssige, den kvindelige, den mandlige, den etniske, den psykologiske, og den menneskeretlige vinkel, så har de rimeligvis selv bedt om øretæverne og stemplingen „smagsdommere“. Især når socialministeren, en gang for alle, har fastslået at vold ikke hører under ligestillingsområdet.

REGERINGSPARTIERNES LIGESTILLINGSPOLITIK - ELLER MANGEL PÅ SAMME

I første omgang, virker Henriette Kjærs udtalelser angående ligestilling i Danmark groteske. Men ser man nærmere på V, K (og DF)'s politiske programmer, vil man finde at hun er helt i tråd med sit bagland. I modsætning til Enhedslisten og SUF - for hvem ligestilling er en essentiel del af den politiske kamp, finder hverken V, K eller DF

tilsyneladende at ligestilling er væsentligt nok til at fortjene selvstændig omtale i deres politiske programmer. Konservative nævner på deres hjemmeside intet om ligestilling. Det gør Dansk Folkeparti heller ikke. Venstre mener at ligestillingskampen er udkæmpet for længst. Fælles for regeringspartierne er deres stereotype opfattelse af henholdsvis mande- og kvinderoller. Dette læses tydeligt ud af deres respektive afsnit om barselsorloven. En formulering fra Venstre's hjemmeside, lyder således: „Der er ingen tvivl om, at kvinderne i de fleste tilfælde vil gøre brug af den største del af orloven, hvilket er ganske naturligt, da man må erkende, at moderen spiller den vigtigste rolle i det første år af barnets levetid.“ Der tages her, for det første, udgangspunkt i, at en familie består af mor, far og barn. For det andet, at moderen er interesseret i at gå hjemme og passe barn i et år. For det tredje, at faren ikke er interesseret i at gå hjemme med barnet. Og at alt dette er „ganske naturligt“. Heri ligger underforstået, at hvis man ikke falder ind under denne beskrivelse, er man ikke „naturlig“. Det kan desuden undre, at forslag om at forbeholde en del af barselsorloven til faren, af regeringspartierne betegnes som „tvang“ og „formynderi“, frem for at se det som positiv særbehandling af fædrene. Det er denne reaktionære, stereotype kønsrolleopfattelse som Videnscentret bl.a. forsøger at gøre op med i deres forskning. For uanset hvad V, K og DF måtte ønske, så stemmer deres opfattelse ikke overens med virkeligheden i dag. Der er mange der falder uden for disse „traditionelle“ kønsrollemønstre. En lovgivning der baserer sig på en forældet samfundsforståelse, vil således virke diskriminerende overfor en væsentlig andel af befolkningen. Og heri skal man måske finde svaret på hvorfor regeringen ønsker at lukke munden på Videnscentret og lægge ligestillingsarbejdet ind under ministeriel kontrol. De ønsker ikke at gøre op med en reaktionær, heteroseksuel, stereotyp kønsrolleopfattelse.

Civiliseringen af Congo

Brutalitet og terror mod det congolesiske folk, herunder afhugning af arme, mord på og tortur mod enhver congoleser som gjorde modstand kendetegnede Kong Leopold rædselsregime

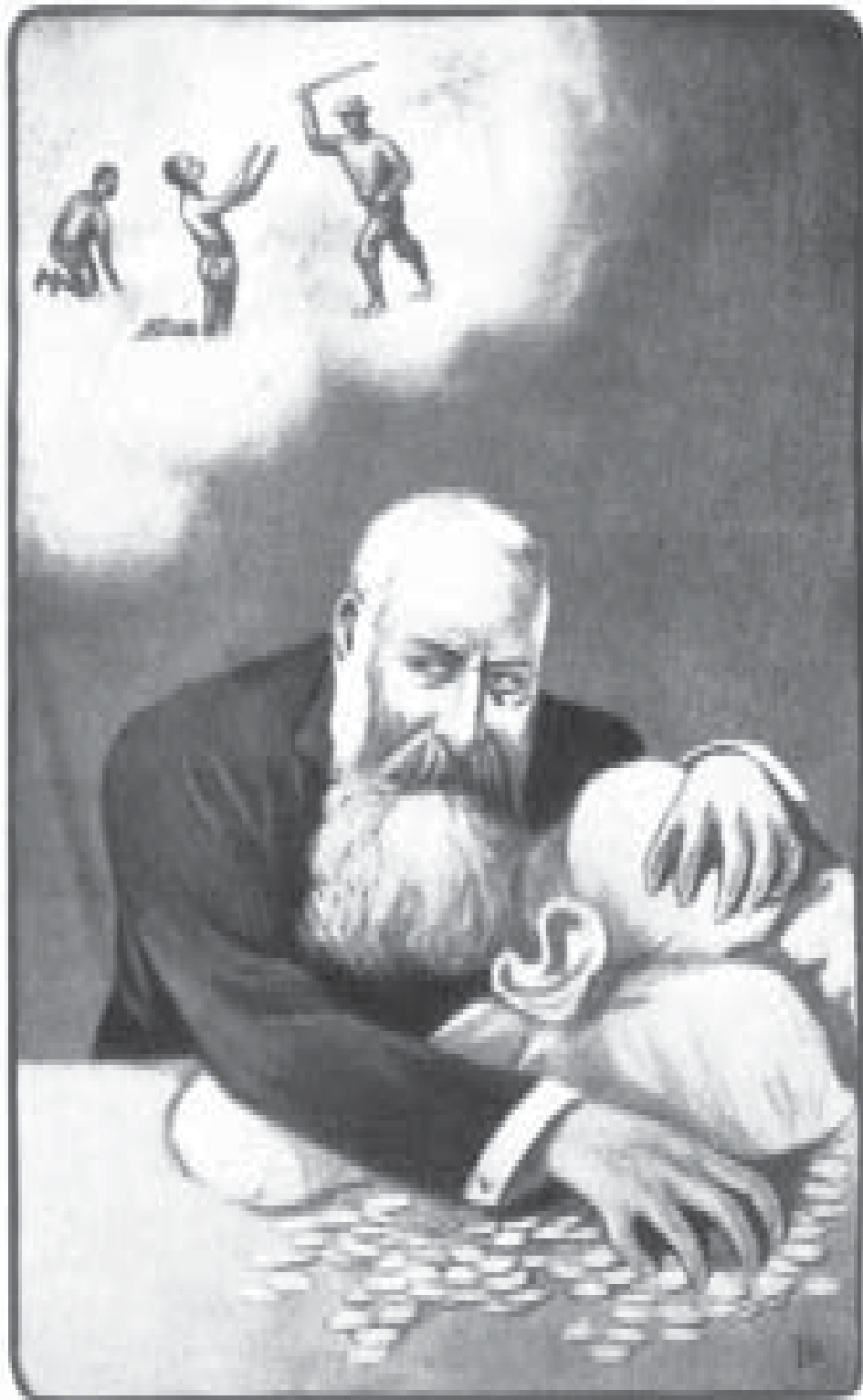
AF **IRENE CLAUSEN**

Congos historie er et lysende eksempel på imperialismens barbari. Gennem mere end 100 år begik (og begår) imperialismen sine forbrydelser imod det congolesiske folk, under forskellige former og med forskellige 'legitimeringer' (bortforklaringer) i forskellige historiske perioder, men altid med det samme formål: at skaffe sig resurser og rigdomme, magt og indflydelse; - under den kolde krig som led i kappestriden med Sovjetunionen om indflydelse på det afrikanske kontinent.

Almindelig lydighedsstraf var afhugning af lemmer. Foto taget fra Mark Twains bog "King Leopolds soliloquy" (1905). Som et ledende medlem af det amerikanske anti-imperialistiske Forbund, var Twain i denne periode dybt optaget af især USAs overgreb på Filippinerne og Belgiens i Congo. Såvel hans skrifter som beskrivelser af hans liv der vedrører dette engagement er siden behageligt glemt (se bl.a.; <http://www.boondocksnet.com/ai/twain/>)

Satarisk tegning fra Mark Twains bog: "Kong Leopolds Soliloquy" med Kong Leopold udtalelse:

"Jeg overtalte dem at overlade det store, rige og befolkningsrige Congo i mine hænder, for at jeg kunne blive deres beskytter"

På Berliner-konferencen i 1885 lykkedes det den belgiske kong Leopold II - som led i de europæiske kolonimagters opdeling af Afrika - at få tilkendt "Fristaten Congo" som sin private ejendom hvilket skaffede ham rådighed over enorme, rige områder i det centrale Afrika. Hans egen officielle forklaring lød at han „ville hjælpe congoleserne med at bekæmpe de arabiske slavehandlere“ og „civilisere landet“. Om Kong Leopold brutalitet og terror mod det congolesiske folk, herunder afhugning af arme, mord på og tortur mod enhver con-

goleser som gjorde modstand, kan man læse i Adam Hochschilds bog „Kong Leopolds arv“ (2001) som senere anmeldes i Solidaritet. Hochschild betegner ligeud Kong Leopold rædselsregime som folkedrab.

Senere, da Kong Leopolds brutalitet blev kendt og vakte postyr i imperialismens centre, overgik kongens ‚rige‘ til den belgiske stat (1908). Men det ændrede intet væsentligt i den kolonialistiske undertrykkelse af det congolesiske folk.

Efter befrielseskampe op gennem 50-erne lykkedes det det congolesiske folk, bl.a.

anført af Patrice Lumumba og hans MNC (Mouvement National Congolais) at opnå national uafhængighed. På samme måde som det skete i en lang række andre afrikanske lande i samme periode.

Men hvis man troede at imperialismen hermed droppede sine interesser, så kender man ikke imperialismen. Nu satte en ny strategi ind, neokolonialismen. Strategien gik ud på at sikre sine interesser gennem multinationale selskaber, gennem IMF og Verdensbanken og gennem indsættelse af provestlige vasalregimer og -ledere. Hvis

denne strategi ikke lykkedes, så gik imperialismen, til de nødvendige yderligheder'. Krig og likvideringer fx.

Det er mordet på Patrice Lumumba et eksempel på som skal fortælles senere i denne artikel. Han blev - som Congos første demokratisk valgte regeringsleder - myrdet kort efter Congos uafhængighed da han åbent markerede sine panfrikanske ideer og sin gryende antiimperialisme. Og oberst Joseph Desiré Mobuto blev indsat som imperialismens lakaj der i over 30 år brutalt regerede Congo - og blev holdt ved magten af især USA. Mobutos diktatur udsultede Congo endnu mere end kolonimagten Belgien havde gjort, og Mobuto overførte milliardformuer til private bankkonti Europa. Kleptokrati (tyveristyre) blev hans regime kaldt.

Da Mobuto i slutningen af 90'erne havde kørt Congo i sæk, da staten og infrastrukturen var ved at gå i opløsning, og da Mobutos brutale diktatur og forbrydelser mod congoleserne begyndte at udgøre "et demokratisk problem" for imperialismens image, besluttede man at skaffe sig af med ham.

Som stråmand til at lede den oprørsbevægelse der skulle fjerne Mobuto, valgte man Laurent Kabila der i den congolesiske befolkning var kendt som en af de mest udholdende og respekterede frihedskæmpere helt tilbage fra Lumumba-tiden. Strategien, der var udtænkt i Europa og USA, lykkedes. På rekordtid fik man fjernet Mobuto der måtte flygte til Europa, og Kabila kunne tage over i maj 1997. Han havde imidlertid knap sat sig på magten, før et oprør mod hans styre brød ud i august 1998. Det var anført af nabolandene Rwanda og Uganda - med militær og økonomisk støtte fra USA. Nabolandene ønskede adgang til Congos rige minedrift, diamanter, kobolt osv. i Østcongo, og imperialismen ønskede at slippe af med en regeringsleder der utvetydigt havde demonstreret sin antiimperialisme, bl.a. ved at annullere multinationale selskabers koncessioner til minedrift, ved at erklære at han stod for samme politik som Lumumba, dvs. at congolesiske rigdomme skulle komme congoleserne til gode.

Krigen i Den Demokratiske Republik Congo er konsekvent af vestlige medier blevet beskrevet som en "rent afrikansk krig" selvom ingen congolesere jeg talte med under mit besøg i Congos hovedstad Kinshasa i 1999 var i tvivl om USAs kraftige involvering i krigen. Den 16. januar 2001 blev Kabila myrdet. Næsten præcist 40 år efter Patrice Lumumbas likvidering. Hans søn Josept Kabila blev indsat som hans afløser. Og angrebskrigen mod DR Congo fortsætter - trods fredsforhandlinger. Hvem der myrdede Laurent Kabila vides ikke. Det får vi måske først at vide om 40 år når de ansvarlige er døde eller uden politisk betydning.

IMPERIALISMEN SIGER UNDSKYLD - 40 ÅR EFTER

Har man nogensinde hørt imperialismen sige undskyld for sine talrige forbrydelser? Sjældent.

Men 41 år efter likvideringen af den congolesiske uafhængighedskamp store folkehelt, Patrice Lumumba, kunne man den 5. februar i år opleve den belgiske udenrigsminister Louis Michel udtrykke sin dybe beklagelse og „undskyldning“ på sit lands vegne for dets medvirken i mordet på Congos Patrice Lumumba. Ledsaget af løfter om at finansiere en Lumumba-fond til støtte for udviklingen af Congos demokrati, administreret af den belgiske regering og Lumumbas familie og familierne

til de andre der blev likvideret sammen med Lumumba, Robett Okito og Maurice M'Polo.

Moralsk ansvarlig, men ikke skyldig. Sådan kan man konkludere på rapporten fra den belgiske undersøgelseskommission der fik til opgave at undersøge de præcise omstændigheder omkring mordet på Patrice Lumumba i januar 1961. Og som retter en sønderlemmende kritik mod en håndfuld belgiske ministre og den afdøde belgiske kong Baudouin. Kommissionen gik i gang med sit arbejde i maj 2000 og afsluttede det i november 2001.

Efter 40 års beskyldninger ønsker den belgiske stat at få fred for "Lumumba-sagen", dvs. anklagerne om at stå bag likvideringen af Congos første valgte ministerpræsident Patrice Lumumba der ikke blot ønskede formel uafhængighed fra kolonialismen, men krævede reel uafhængighed. Og repræsenterede panafrikanske drømme om et forenet Afrika hvor de afrikanske rigdomme kom de afrikanske folk til gode. Hvilket kostede ham livet.

Det var den flamske sociolog Ludo De Witte som "fjernede den sidste tvivl" hos den belgiske regering (alle antiimperialister har altid vidst det). Patrice Lumumbas død den 17. januar 1961 skyldtes en likvidering som Belgien bærer det største ansvar for. Men den skete med fuld velsignelse fra USA/ CIA og med FN-apparatets hykleriske medvirken!

De ønskede Lumumba død.

Leksikon for det 21. århundrede -

på CD-rom 200 kr.

Bestilling ved
Solidaritet

Lumumbas likvidering:

En frihedskæmpers endeligt

 AF IRENE CLAUSEN

Tusindvis af sider er blevet skrevet om dette – et af afkoloniserings mest grusomme dramaer. Dusinvis af hypoteser formuleret af imperialisterne og deres medier som generelt har forsøgt at skyde ansvaret over på interne politiske stridigheder mellem de forskellige congolesiske politiske fraktioner.

Nu er det lykkedes den flamske sociolog Ludo De Witte at tegne et andet billede som den belgiske stat ikke kan snakke sig fra. Det skyldes at han har fået adgang til såvel belgiske, nordamerikanske arkiver samt FN-arkiver. Det er bl.a. på basis af hans bog (hvoraf et fyldigt referat kan læses i *Jeune Afrique/L'Intelligent*, no. 2055, 2000) at følgende gennemgang af Lumumba-mordet bygger. En historie om hvordan imperialismen reagerer når den ser sine interesser truet. En historie der endnu engang demonstrerer at imperialismen styres af interesser og ikke af respekt for menneskeliv og menneskerettigheder.

Af De Wittes mangeårige og omfattende undersøgelser fremstår det som en indisputabelt faktum at likvideringen af Patrice Lumumba blev besluttet på højeste belgiske regeringsniveau og herefter udført med CIA's velsignelse (som selv havde tænkt sig at udføre likvideringen) og med FN-apparatets hykleriske medviden.

TO SKÆBNESVANGRE TALER

Allerede den 30. juni 1960, dagen hvor den tidligere belgiske koloni Congo overgår til uafhængighed, bliver Lumumbas skæbne beseglet.

Den belgiske kong Baudouin deltager, sammen med en lang række honoratiore, i den højtidelige overdragelsesceremoni i Palais de la Nation i Leopoldville (nuværende Kinshasa) – den tidligere generalguvernørresidens, men nu sæde for det ny parlament. I sin tale præsenterer den bel-

giske konge uafhængigheden som en gave der generøst overdrages til det congolesiske folk, og som markerer „afslutningen på det værk som den geniale Kong Leopold udtænkte“. Hvorpå han i en paternalistisk tone fortsætter: „Husk nu ikke at ødelægge fremtiden med forhastede reformer, og husk nu ikke at erstatte de organismer som Belgien overdrager jer så længe I ikke er i stand til at gøre det bedre selv. (...) Vi er ved jeres side med råd og død“.

Når man ved at Kong Leopold II havde gjort "Fristaten Congo" til sin private ejendom og groft udnyttet denne i et omfang der er blevet betegnet som et veritabelt holocaust – så var det ikke just velvalgte ord fra den belgiske konges side!!

Så er det at Patrice Lumumba holder sin skæbnesvangre tale der mildt sagt bryder med den stemning af konsensus som var der lagt op til på uafhængighedsdagen. Den karismatiske leder for MNC (Mouvement National Congolais) henvender sig ikke til kongen, men til „de congolesiske kvinder og mænd der har kæmpet for uafhængigheden (og ikke fået den foræret)“. Han taler om „det ydmygende slaveri“ som congoleserne blev påført af den Leopold II som Kong Baudouin netop har omtalt så rosende. Han siger: „Vi har oplevet fornærmelser, ironi, tærsk morgen, middag og aften fordi vi var negre (...). Vi har set vores jord blive ødelagt af fremmede magthavere. Vi har set at der ikke gjaldt samme love for de hvide og for de sorte. Gode love for nogle, og grusomme og umenneskelige love for andre.“ Og Lumumba slutter: „Hvem

*Natten er kold i
Katangaprovincen
i det østlige Congo den
17. januar 1961. På en savanna
med enkelte træer oplyser politibilernes
lygter en lysning domineret af et stort træ,
over for hvilket der ligger et friskgravet hul i jorden.
Da man fører manden derhen, gennemrystes han af en
skælven. Barfodet, iklædt pjalter, plettet med blod, og med
et ophovnet ansigt, går han fremad med stort besvær, uden at sige
et ord, som sløvet. På en kortfattet ordre, udspyr fire automatiske våben
ild mod ham. Gennemhullet af den kraftige salve falder han sammen, forvredet. Patrice Lumumba,
36 år, ministerpræsident i den tidligere belgiske koloni der har opnået uafhængighed for kun 7
måneder siden.*

Foto: Kinshasa, Congo (Irene Clausen 1999)

glemmer de kugler, straffe og fængslinger, som blev dem til del som ikke ville underkaste sig et undertrykkelsens og uretfærdighedens regime“.

Hans tale afbrydes 8 gange af bifald fra tilstedeværende congolesere og til slut af en øredøvende lang ovation.

EN FORNÆRMELSE MAN IKKE TILGIVER

Hos de belgiske repræsentanter, især den belgiske konge der er blevet kridthvid i ansigtet, bliver talen modtaget med vantro - som en fornærmelse af den slags man ikke tilgiver! Hvis fornærmelsen kun havde været verbal, kunne belgierne vel have levet med det! Men Lumumba lader handling følge ord.

Den 5. juli da congolesiske soldater fra Force Publique (skabt i 1886 af Kong Leopold for at opretholde den koloniale orden) gør oprør mod deres belgiske officerer, fyrrer Lumumba den belgiske general Jans-

sen som var imod enhver afrikanisering af kadreerne, og omdøber hæren til Armée Nationale Congolaise (ANC). Og Joseph Désiré Mobutu udnævnes til generalmajor (hvilket Lumumba skulle komme til at fortryde).

Straks skrider Belgien til mod-aktion, bl.a. med Moïse Tshombe som stråmand. Tshombe proklamerer den 11. juli oprør i den rige Katanga-provins og erklærer sig imod enhver afrikanisering af provinsen der således reelt stadig er i belgiernes magt.

FN i skikkelse af generalsekretær Dag Hammarskjöld efterkommer Lumumbas anmodning om at sende et kontingent FN-tropper til at erstatte de belgiske tropper, men nægter at modsætte sig Katangas "uafhængighed". Hammarskjölds repræsentant på stedet, Ralph Bunche, telegraferer ellers til Hammarskjöld i begyndelsen af august: „Tshombe er en marionet der styres af belgierne: Han tager ingen beslutninger uden at de kommer fra belgierne, holder ingen møder uden deltagelse af en belgier, og han

ville aldrig have opnået magten (i Katanga) uden belgierne“.

USA OG LUMUMBA

Hvad angår amerikanerne, så telegraferer Allen Dulles, direktør for CIA, den 26. august til Lawrence Devlin, en af CIA's agenter i Leopoldville: "Vi har besluttet at (han) skal fjernes, og fjernelsen skal have høj prioritet blandt vores hemmelige aktiviteter".

Ludo De Witte præciserer i sin bog at chefen for CIA's hemmelige operationer, Richard Bissel, senere indrømmede at "CIA studerede en hel vifte af metoder til at skaffe sig af med Lumumba, ødelægge ham fysisk, sætte ham uden for politisk indflydelse".

Det bliver præsident Joseph Kasavubu som – i en første periode – lader sig bruge som imperialismens instrument. Den 5. september meddeler han at han har afsat ministerpræsident Lumumba og 6 andre ministre.

Lumumba på sin side meddeler her på at han afsætter Kasavubu. Den 13. september bekræfter parlamentets to kamre Lumumbas fulde funktioner som ministerpræsident.

Hermed er ønsket om at eliminere ministerpræsidenten yderligere forstærket. FN, der har droppet enhver illusion om neutralitet, garanterer Lumumbas beskyttelse - af frygt for folkelige reaktioner. Dag Hammerskjöld sender et telegram til sin assistent Anfrew Cordier (der har afløst Ralph Bunche) hvor han tilføjer dette næsten utrolige "PS" der giver fri bane til selv de mest ekstreme initiativer: "Må jeg tilføje en uansvarlig bemærkning? Ansvarlige personer på stedet får autorisation til - under henvisning til tvingende nødvendighed - at lave ting jeg selv ikke kunne retfærdiggøre hvis jeg udførte dem".

Belgierne er ikke sene til at oversætte FN-chefens signaler. Den 10. september skriver den belgiske udenrigsminister Pierre Wigny til sine samarbejdspartnere i Brazzaville (landet på den anden side af Congo-floden): "De eksisterende myndigheder har pligt til at uskadeliggøre Lumumba". Han præciserer ikke hvordan.

Kasavubu har den 14. september talt om at opløse det congolesiske parlament. Samme aften træder oberst Joseph Désiré Mobuto ind i spillet.

Mobuto udfører sit første statskup. Han meddeler over radioen at han "neutraliserer politikerne indtil 31. december" og erstatter regeringen med et kollegium af kommissærer der ledes af Justin Bomboko.

Omkring Lumumba lukker cirklen sig. CIA der opererer i baggrunden, har godkendt alt på forhånd. FN garanterer velvilligt FN-troppers assistance.

Nu mangler man at få eksekveret likvideringen af Lumumba, helst af congolese-re. Den 10. oktober lader oberst Mobuto Lumumbas residens omringe og afbryder hans telefon. Ministerpræsidenten er således fængslet og forhindret i at mobilisere sine tropper. Belgierne konsoliderer oprørsregimet i Katanga som er base for et forsøg på "generobring" af landet.

Samtidig har Belgien styrket kontrollen med Mobuto som - under Kasavubus

autoritet - sidder inde med den reelle kontrol med hovedstaden Leopoldville.

Den 27. november lykkes det Lumumba at flygte; han håber at nå frem til Stanleyville hvor han vil være "blandt sine egne". Det er nu de sidste masker falder.

Først og fremmest FN's maske - det FN som to måneder tidligere havde lovet at beskytte Lumumba, men nu nægter at gøre det. For Hammerskjöld er ved at blive urolig. Hans assistent, Rajeshwar Dayal, som har afløst Andrew Cordier, har sendt ham et ekspres-telegram: "Hvis Lumumba når frem til Stanleyville, vil situationen være totalt forandret". Generalsekretæren svarer USA's FN-ambassadør at i det tilfælde ville han indsætte FN-tropper mellem Stanleyville og Leopoldville, idet Mobutos hær næppe var i stand til at modstå en "nationalistisk offensiv".

Men flygtningen Lumumba når aldrig Stanleyville. Han fanges den 1. december tæt ved Lodi i Kasai-provinsen af Mobutos soldater. Føres til deres base i Mweka. Arresteres. Slås voldsomt for øjnene af de ghanesiske FN-tropper der bliver voldsomt oprørte, men følger instruktionerne oppefra om ikke at befri Lumumba.

Kort sagt. FN har på det nærmeste leveret Lumumba til Mobuto som straks fører ham til Leopoldville hvor han på ny mishandles hvorefter han den 3. december føres til en militærlejr syd for den congolesiske hovedstad. Alt dette uden at FN protesterer - på trods af at der finder kraftige protester over fangens behandling sted blandt de FN-tropper der befinder sig i nærheden.

Belgien frygter - bl.a. på grund af mobutisternes svaghed - et oprør i Congo, ligesom Bruxelles frygter forsøg på at befri Lumumba, bl.a. via Lumumbas partisaner der har samlet sig i Stanleyville under ledelse af Antoine Gizenga. Derfor studerer og diskuterer man hvordan man hurtigst muligt og "definitivt" kan skaffe sig af med det farlige gidsel.

Belgiernes frygt er ikke ubegrundet. Om natten mellem 12. og 13. januar udbryder der mytteri i flere militærlejre uden for hovedstaden. Soldaterne kræver højere løn, dannelsen af en ny regering og befrielse af

Lumumba. Der må handles hurtigt. Og belgierne vender tilbage til den gamle plan om at overdrage Lumumba til lokale congolesiske myndigheder langt fra hovedstaden og lade dem eksekvere likvideringen.

Som tænkt, så gjort. Man vælger, om end noget tøvende, Katanga-provinsen hvor Tshombes had til ex-ministerpræsidenten er velkendt, det samme er hans samarbejde med belgierne, og det kunne jo virke kompromitterende. Allerede den 14. januar sendes et telegram fra den belgiske oberst Marlière til kommandant Verdickt i den katangesiske hær i Elisabethville: "Spørg Jøden om han er parat til at modtage Satan?". Jøden er kodeord for Tshombe, og Satan henviser til Lumumba. Accept gives.

LUMUMBAS SIDSTE DAG

Således begynder Lumumbas sidste dag. Intet overlades til tilfældighederne. Belgierne har fremprovokeret Lumumbas fald, til ladt hans arrestation, besluttet hans "definitive eliminering" og organiseret hans overførsel til Katanga-provinsen.

Lumumba føres nu sammen med to andre fanger: Maurice Mpolo som var minister for ungdom og sport, og Joseph Okito som var vicepræsident i det congolesiske Senat, i en kortge under militær bevogtning, ud af hovedstaden Leopoldville. De tre fanger, med bind for øjnene og tape for mund og ører, og deres "vogtere" flyves her efter i en DC 4'er helt over til Elisabethville i Katanga i Østcongo. Undervejs udsættes især Lumumba for brutal tortur af fangevogterne, især af en af Mobutos soldater. Kl. er 16 da kontroltårnet i Elisabethvilles lufthavn signalerer flyets ankomst. Flyet kredser rundt over lufthavnen en halv times tid, mens der samtidig holdes møde i den katangesiske militære og politimæssige ledelse hvor det er belgiske officerer som har ansvaret for "alt der ligger ud over rutinen".

Kl. 16.50 kan DC 4'eren lande. Fangerne -der ifølge et øjenvidne - "var blodige og som forstenene, mere levende end døde" - smides nu op i en jeep. 200 meter derfra iagttager den svenske underofficer Lindgren som har kommandoen over de 6 FN-

Lumumba:

„Hvem glemmer de kugler, straffe og fængslinger, som blev dem til del som ikke ville underkaste sig et undertrykkelsens og uretfærdighedens regime“.

vagtposter, scenen i en kikkert, men hans chef, hollænderen Ian Berendsen, advarer: Ingen indblanding fra vores side.

De tre fanger bliver herefter anbragt i et hus bevogtet af 6 belgiske militærpolitifolk og 6 congolesiske ditto. Mellem 17.30 og 19.00 ankommer katangesiske ministre og selve Moïse Tshombe. Der er mord i luften. Men hvem skal føres kniven eller kuglen. Det er kommissær Frans Verscheure som tager over. Han lader meddele til kaptajn Gat at fangerne er blevet dømt til døden af den katangesiske regering (!). Fortæller hvor henrettelsen skal foregå, og beder Gat mobilisere en eskorte med sikre militærfolk efter at politifolk har gravet en grav til de tre fanger.

Kl. 22 kører en kortegge af amerikanske biler og jeeps afsted til henrettelsesstedet. I den ene befinder sig Tshombe og 2 af

hans ministre. I de andre de tre fanger og en række politi- og militærfolk, både belgiske og congolesiske.

Kl. 22.45 ankommer de til det øde sted. Den friske grav er 1,5 m dyb og 2 m bred og 3 m lang. Da fangerne får fjernet håndjernene, spørger Lumumba: "Man vil dræbe os, ikke?". „Jo“, svarer kommandanten.

Man tilbyder fangerne at bede den sidste bøn, hvilket Lumumba afviser. Først bliver Joseph Okiro slæbt hen og stillet foran et træ. En skudsalve, og han er død. Samme procedure med Maurice Mpolo. Så kommer turen til Lumumba. Også han skydes og kastes i graven. Hele operationen har taget under 15 minutter. Fire dage senere sendes to belgiere til stedet for at grave ligene op, knuse deres kranier og kaste dem i en beholder med svovlsyre.

Den 14. februar 1961 – knap en måned senere - erklærer udenrigsminister Pierre Wigny i Bruxelles: "Den belgiske regering er helt uden forbindelse til hr. Lumumbas arrestation, overførsel til Katanga og endelige skæbne".

*L'Assasinar de Lumumba,
Ludo de Witte, Ed. Karthala,
416 sider, 160 FF.*

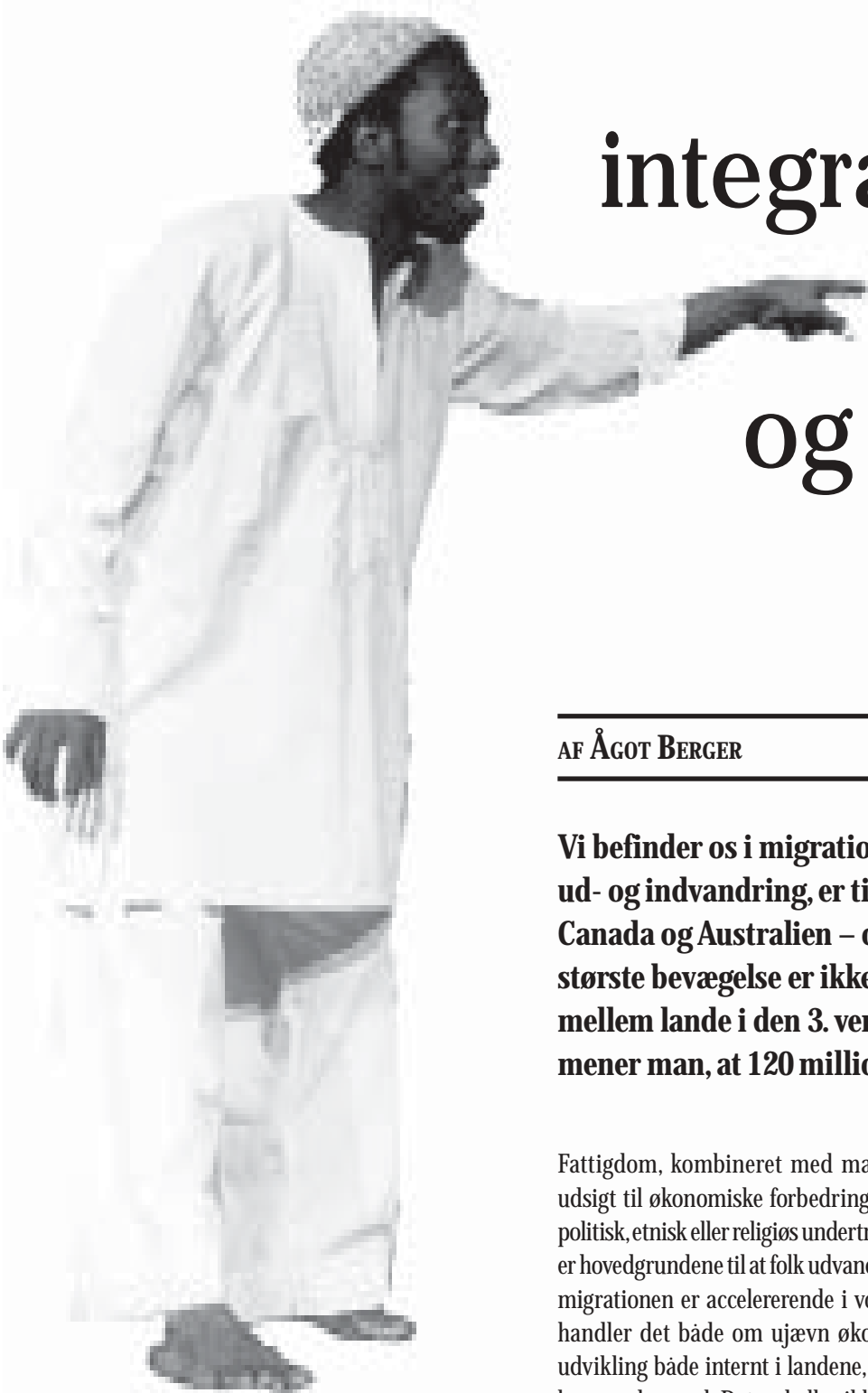
Bynavne:

Leopoldville hedder i dag Kinshasa

Stanleyville - Kisangani

Elisabethville - Lumumbashi

Katanga blev under Mobutos regime døbt Shaba men hedder nu igen Katanga.

Migration, integrationsteorier og europæiske varianter

AF ÅGOT BERGER

Vi befinder os i migrationens tidsalder. Migration, forstået som ud- og indvandring, er tiltagende både fra 3. verden til EU, USA, Canada og Australien – og imellem lande i den 3. verden. Den største bevægelse er ikke til de udviklede lande, men foregår mellem lande i den 3. verden. Ud af verdens 6 mia. indbyggere mener man, at 120 millioner er migranter.

Fattigdom, kombineret med mangel på udsigt til økonomiske forbedringer, samt politisk, etnisk eller religiøs undertrykkelse, er hovedgrundene til at folk udvander. Når migrationen er accelererende i vor tid så handler det både om ujævn økonomisk udvikling både internt i landene, og mellem nord og syd. Det er heller ikke historisk nyt, det nye er at stadig flere kan se og orientere sig om hvor omfattende forskellen i levestandard er - fordi adgang til TV, mobiltelefoner og Internet er så udbredt. Prisfald på flytransport gør det også mere overkommelig at rejse ud.¹

Problemet i dag er ikke først og fremmest at komme ud, men at det bliver stadig sværere at komme ind i de forskellige

lande. Paradoksalt nok er de som (berettiget!) kritiserede folks manglende mulighed for at udvandre fra de tidligere østbloklunde, de samme som nu ønsker at lukke grænserne for de samme øst-europæiske migranter!

Udvandringen følger ofte bestemte mønstre. Som følge af at indvandrerne naturlig nok opretholder kontakten med familien i hjemlandet, er der en tendens til, at nogle specifikke landsbyer eller områder i Tyrkiet og Pakistan leverer indvandrere til bestemte byer i Europa. De tyrkiske byer Sivas og Sarkisla fra Konyaprovinzen har for eksempel leveret størstedelen af de tyrkiske indvandrere til f.eks. Ishøj og Gellerup – og de fleste pakistanere i

I Solidaritet nr. 1, 2002 - startede denne miniserie om indvandringens danmarkshistorie, migration og et bud på en socialistisk politik i krydsfeltet mellem øget fremmedfrygt, borgerlig offensiv og religiøs vækkelse i dele af minoritetsmiljøerne. Denne artikel handler om integrationsteorier. Næste artikel vil tage hul på et bud på et socialistisk modsvar til xenofobien.

Danmark kommer fra 25 små landsbyer langs Dinga Road i Punjab.²

Denne form for migration kaldes *kædemigration*. Udvandringen har stor betydning for afsenderlandet, både for de familier som har leveret udvandrerne, for deres landsbyer som modtager midler fra slægtninge i udlandet, og for f.eks. Tyrkiets samlede valutaindtægter. De midler, emigranterne sender hjem, vurderes at være i samme størrelsesorden som den samlede globale ulandshjælp.

MIGRATIONSBEVÆGELSENS TENDENSER

Indvandringen til Danmark fra midten af 60'erne og de følgende 15 år bestod primært af unge mænd. Det gjaldt både for arbejdskraftmigranter som for egentlige flygtninge. Senere er indvandringen blevet mere varieret og omfatter nu også børn (heriblandt uledsagede), kvinder og ældre. Både ufaglærte, faglærte og højtuddannede forsøger lykken i nye lande. Denne tendens er ikke særlig for Danmark, men ses i hele verden. Migrationsbevægelserne kendetegnes i dag af fem hovedtendenser:

Globalisering; migration ses som fænomen i et stigende antal lande, og migranterne bevæger sig over stadig større afstande. *Acceleration*; der er stadig flere, der emigrerer, og tendensen er accelererede. *Differentiering*, hvor det tidligere primært var unge ufaglærte mænd, som udvandrede, er det i dag både faglærte, ufaglærte og højt uddannede, som søger ud. *Feminisering*; der er stadig flere kvinder som emigrerer, dels som resultat af familiesammenføringer, men også fordi de som mændene søger bedre livsbetingelser. *Politisering*; i nord som i syd, nationalt og regionalt er den politiske debat om indvandring skærpet.³

INTEGRATIONSTEORIER

Der er tre begreber, som går igen i migrationsforskning, nemlig: *segregation*, *assimilation* og *integration*. Begreberne repræsenterer forskellige politikker som staten/samfundet anvender i forhold til de etniske minoriteter. Alle tre begreber kan igen underdeles i *tvungen* eller *frivillig*.

Tvungen segregation er en politik, hvor modtagerlandet på forskellig vis søger at

adskille minoriteterne fra flertallet f.eks. ved ghetto-dannelser. Segregation har i Danmark været anvendt som bevidst politik i forhold til de ca. 250.000 tyske flygtninge fra Baltikum, der i årene efter den 2. verdenskrig opholdt sig i indhegnede flygtningelejre. Der er også eksempler på frivillig segregation, hvor indvandrere

foretrækker boligområder, hvor der bor mange fra deres nationalitet i forvejen. *Tvungen assimilation* indebærer, at staten mere eller mindre tvinger minoriteterne til at overtage flertallets adfærd, samt sproglige, kulturelle og religiøse værdier. *Frivillig assimilation* ses i de tilfælde, hvor indvandrere bevidst søger at optage majoritetssamfundets normer og traditioner.

I den hjemlige debat bruger alle fløje begrebet *integration*. Der imidlertid to yderpunkter i anvendelsen af begrebet: *Integration i assimilatorisk betydning*, indebærer en opfattelse af at de etniske minoriteter bør tilpasse sig majoritetssamfundet i form af en ensidig tilpasning til tradition, religion og kulturelle særtræk. Den måde som integrations-begrebet anvendes på i dansk sammenhæng, er som regel i assimilatorisk betydning. "De" skal tilpasse sig "os", og den danske kultur. Den anden form er *pluralistisk integration*, ser integrationen som en dynamisk og gensidig proces, hvor traditioner og opfattelser ændres både i minoritetsgrupperne og i majoritetssamfundet. Nogle mener at forskellen på begrebet *assimilation* og *integration* er tidsperspektivet, *integration* har det samme formål, blot i et længere tidsperspektiv, men formålet er på sigt at fjerne forskellene.

Der er op igennem historien praktiseret forskellige metoder til at udstøde eller integrere immigranter, hvor den ene handler om forskellige former for at eliminere eksistensen af mindretal, og den anden handler om at styre det forhold at de er i området/nationen. Der er også mange varianter som følgende skema (med nogle eksempler) indikerer:

En nation kan godt kombinere forskellige strategier. Et udtryk for dette er amerikansk historie, hvor folkemord blev anvendt på indianerne, der skete etnisk undertrykkelse af de sorte og de europæiske indvandrere blev assimileret/integreret.

Der er få, som åbent argumenterer for segregation eller eliminering af et lands minoriteter i form af folkemord, tvangsforflytning eller etnisk deling. Krigen i Bosnien og Kosova viste dog at det ikke er ukendte fænomener i nyere europæisk historie.

EUROPÆISKE VARIANTER

På trods af harmonisering og EU er der faktisk synlige forskelle på hvilke traditioner og strategier som er gældende i de forskellige europæiske lande, som resulterer i forskellige politikker. I bogen *The Politics of Immigration* opstilles fire modeller for forholdet mellem statsborgerskab og nationalitet:

The imperial model.

Denne model beskriver forholdet mellem kolonimagten og den indfødte befolkning. Det klareste eksempel på denne model er Englands forhold til befolkningen i Commonwealth-landene. Indbyggerne i kolonierne fik visse særlige rettigheder, som bl.a. indebar, at hvis man var statsborger i et af disse lande, havde man automatisk ret til indrejse i Storbritannien. Der var dog ingen tvivl om, hvem der havde den hegemonistiske kontrol, hverken i imperiet eller i selve England. Dog er engelsk lovgivning

stadig udtalt multikulturel, vendt mod diskrimination og som understreger fordelene ved kulturel mangfoldighed (modsat hvad som er gældende i Danmark).

Das Volk.

En anden model tager sit udgangspunkt i *folket* og er inspireret af den tyske 1800-tals romantiker Herder. Den bygger på ideen om, at der er en særlig folkelig samhørighed baseret på fælles forfædre, kultur og sprog. Modellen har haft stor betydning for tysk selvforståelse. Man kan blive medlem af det tyske samfund via opnåelse af statsborgerskab, men man kan aldrig blive en integreret del af det tyske folk. På trods af at Tyskland har ligeså mange immigranter som de øvrige EU-lande tilsammen, trives stadig ideen om tyskere som "et samlet folk". Man skal f.eks. være født tysker eller være af tysk slægt for at få samme rettigheder som andre tyskere. Den tyske model tager udgangspunkt i en sondering mellem et folkeligt-nationalt fællesskab og et funktionelt fællesskab. Indvandrere kan ikke blive en del af den tyske nation, men kan optages i det funktionelle fællesskab.

Den republikanske model

bygger på opfattelsen af stat og nation som en politisk enhed, med en grundlov og et statsborgerskab. Denne opfattelse tager sit afsæt i den franske revolutions tankegang om frihed, lighed og broderskab og præger

Metoder som indebærer eliminering af etniske minoriteter	Metoder som har som hensigt at styre de etniske minoriteter
Folkemord (Rwanda, Kosovo)	Etnisk undertrykkelse eller hegemonisk kontrol (Majoriteten bestemmer, f.eks. England)
Tvangsforflytninger (Krim-tartarer, Cypern, Palæstina)	Intervention fra 3. part (FN overvåger sameksistens: Bosnien, Kosovo, Libanon)
Geografisk deling af befolkningen efter etnisk skel (Indien/Bangladesh/Pakistan og Balkan)	Kantonisering eller føderalisme (Belgien, Canada og Schweiz)
Integration eller assimilation (Sovjetisk politik overfor ikke-russere i USSR)	Magtdeling mellem de forskellige etniske grupper (Holland, Fiji og Malaysia) ⁴

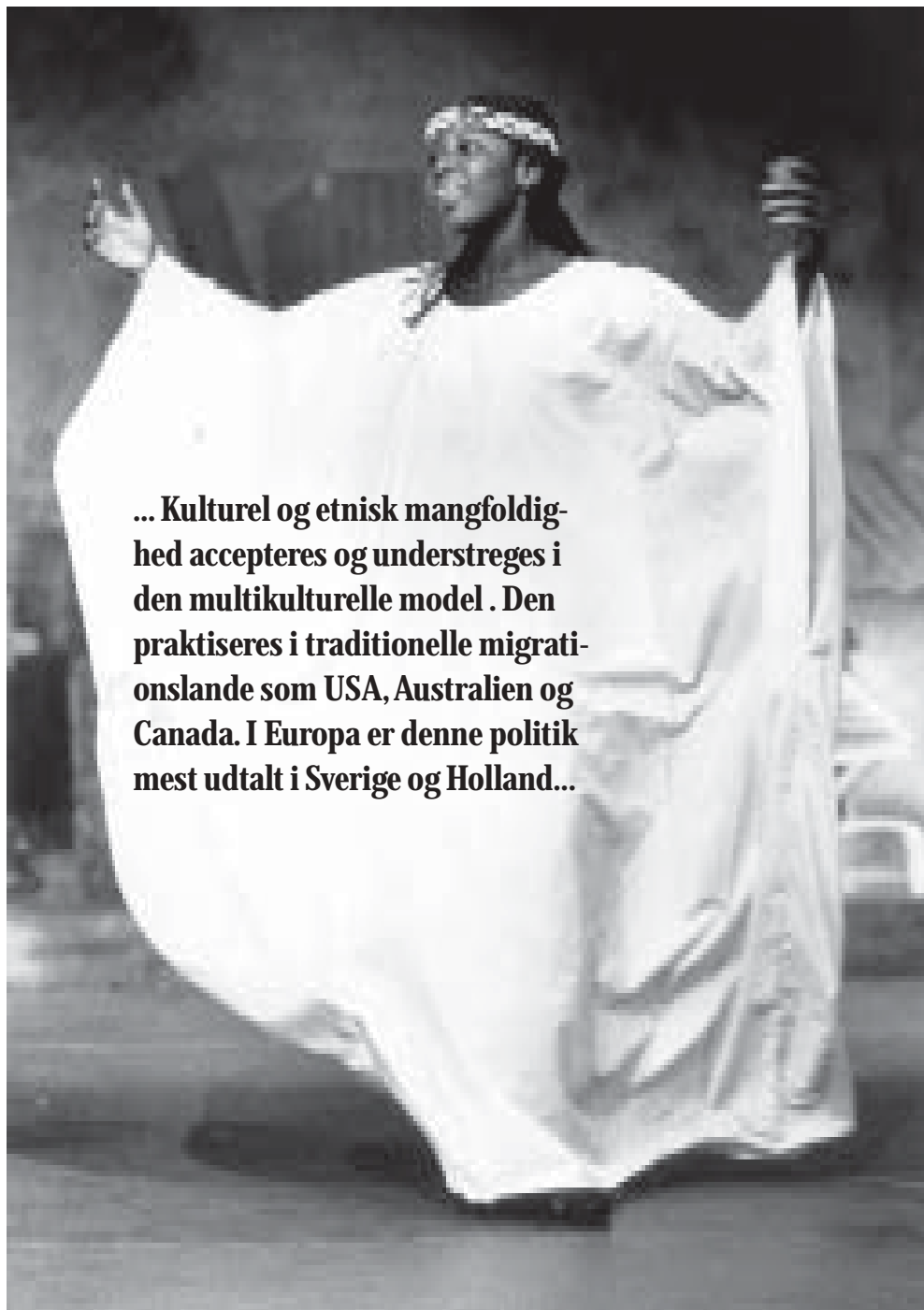
fransk immigrationspolitik. Immigranterne kan blive en del af nationen, såfremt de accepterer statens idé og dens fælles grundlag. Når man har fået fransk statsborgerskab, forventer staten til gengæld, at dens nye borgere opfatter sig selv som franske. I Frankrig snakker man ikke om forskellige rettigheder for de etniske grupper (fx. religiøst eller sproglig), da man jo er blevet fransk(!).

Den multikulturelle model

kan karakteriseres som en modificeret udgave af den republikanske model. Kulturel og etnisk mangfoldighed accepteres og understreges. Denne model praktiseres i traditionelle migrationslande som USA, Australien og Canada. I Europa er denne politik mest udtalt i Sverige og Holland.⁵

FORT EUROPA

Ovenstående rubricering kan give det indtryk, at der er store forskelle både i praksis og i lovgivningen i Europa. De mange tiltag, for at harmonisere immigrationspolitikken inden for EU, betyder imidlertid, at de nationale variationer reduceres, specielt hvad angår regulering af indvandringen. Den grundlæggende holdning i EU-sammenhæng er at det er nødvendigt at harmonisere de enkelte landes nationale lovgivninger vedrørende indvandrerpolitikken. Dette er ikke nyt, men der er øget fokus på området fra midten af 80'erne i forventning om øget acceleration i migrationen til Europa. I 1986 oprettedes *The Ad Hoc Group on immigration*. Med udgangspunkt i gruppens indstillinger sker der en omfattende harmonisering af de enkelte EU-landes immigrationspolitik og asyllovgivning. Der er

... Kulturel og etnisk mangfoldighed accepteres og understreges i den multikulturelle model. Den praktiseres i traditionelle migrationslande som USA, Australien og Canada. I Europa er denne politik mest udtalt i Sverige og Holland...

bl.a. indført fælles instrumenter som informationssystemer og databaser for at overvåge asylansøgere og give informationer mellem landene.⁶

EU-samarbejdet om indvandrerpolitikken blev en del af det 'fællesretslige samarbejde' i januar 1999, på samme tidspunkt som Schengen-aftalens bestemmelser trådte i kraft. En af Schengen-aftalens formål og indhold er at lette bevægelsen af varer og arbejdskraft indenfor EU. Som konsekvens af at man ophævede grænsekontrollen mellem EU-landene 1. januar samme år, fik

man både skærpet kontrol ved EU's ydre grænser, samt styrkelse af EU's politisamarbejde. Alle EU-lande med undtag af England og Irland, har tilsluttet sig Schengen. Herudover har Frankrig forbeholdt sig ret til at udøve paskontrol ved sine grænser. På grund af de danske forbehold er Danmark ikke forpligtet af beslutninger i det fællesretslige samarbejde, hvor asyl og indvandrerpolitikken i EU i dag hører hjemme.

Hensigten med EU's initiativer på dette område har været at harmonisere de for-

skellige nationale bestemmelser og visumregler, samt at effektivisere den nye mur rundt om Europa, mod nye "migrationsstrømme". Gennem en fælles database udveksles information om asylansøgere, for at hindre eller reducere det de kalder "asylshopping", dvs. at asylansøgere rejser videre til et andet EU-land, hvis man er afvist et sted. Mange af disse tiltag blev allerede formuleret i den såkaldte Dublinkonventionen i 1990. Her indføres også bestemmelser om, at asylansøgere skal sendes tilbage til første sikre land indenfor EU, eller første sikre tredjeland. Midt i 90'erne blev der udarbejdet en liste over lande som blev defineret som "sikre lande".

Et andet fokus er at modvirke den illegale indvandring. I takt med at nettet strammes, og at de bliver stadig sværere at komme til "de forjættede lande" på legal måde, har menneskesmuglerne fået kronede dage. Blandt de tiltag, som iværksættes for at begrænse den illegale indvandring, er at fly og skibsfart pålægges opgaven med at kontrollere at de rejsende har gyldig pas og visa. De arbejdsgivere som tages i at hyre illegal arbejdskraft, pålægges bøder.

Det gamle "jerntæppet" er blevet afløst af et "guldtæppe". Fort Europa bliver stadig sværere at trænge igennem. Den skærpede praksis gør flygtninge til jaget vildt i Europa. UNHCR (FN's Flygtningehøjkommissariat), udgav i 2000 en rapport som leverer en skarp kritik af den skærpede praksis. Rapporten

Handel med og smugling af flygtninge: Slutspillet for europæisk asylpolitik? blev offentliggjort tre uger efter at 58 kinesiske flygtninge blev fundet kvalt i en lastbil i Dover. På pressekonferencen for rapporten sagde John Morrison som havde lavet rapporten bl.a.: "Problemet er, at Europa i realiteten ikke længere tilbyder ret til at søge asyl, fordi der ikke findes nogen lovlig måde at komme hertil på. Og hvis man er tvunget til at benytte illegale metoder, så bliver det også langt mere farligt og svært at komme hertil. ... Deres eneste mulighed [er] måske at lade sig transportere bagerst i en aflåst lastbil, ligesom kineserne var det." Morrison påpeger, at der fra EU og de enkelte lande i unionen er større fokus på

aktiviteter, som kan forhindre nærmest enhver form for indvandring, end de enkelte flygtninges retssikkerhed. Han problematiserer også, at EU-landene definerer hinanden som *sikre*. En baskisk separatist, der er flygtet til Tyskland, vil næppe opleve det som *sikkert* at blive returneret til de spanske myndigheder, sagde Morrison. Herudover understreger rapporten, at der er behov for større kontrol med de personer, som er tilknyttet flyselskaber og rederier, da det i praksis er dem, der står for sortering af asylansøgere.⁷

Generelt har politikken både i EU og i de enkelte lande gjort det sværere at få asyl eller opholdstilladelse. Samtidig ser man, at lande som Østrig, Frankrig, Danmark og Norge - har set betydelig vækst i vælgertilslutningen til partier som markerer sig på indvandrerfjendtlige holdninger, uden at det modsvares af tilsvarende folkelig mobilisering mod racisme og fremmedhad. På trods af eksisterende og reel fungerende harmonisering af reglerne til det værre, så er der betydelige nationale forskelle. Både i reel og oplevet diskrimination. F.eks. oplever mange herboende indvandrere med familie eller netværk i Holland, Sverige og England, at situationen er betydelig mindre belastende der. Oplevelsen af diskrimination og udstødelse er mindre, ligesom den dagligdags, og mediefokuserede xenofobi er - om end eksisterende - betydelig mindre. Foreningen af dansk-udenlandske ægtepar, vurderer at omkring 2000 af parene årlig vil blive tvunget til at bosætte sig udenfor Danmark (fx i Sverige), på grund af regeringens nye udlændingespil hvor der ikke er mulighed for at forenes med sin udenlandske kæreste/ægtefælle hvis én af parterne er under 24 år.⁸ Herudover vil staten blande sig i hvilket land man skal bosætte sig i. Det skal være der hvor den samme stat vurderer at den samlede tilknytning er størst. Og så snakker de samtidig om individets frihed!

Fagbevægelsen og venstrefløjen har ubetinget tabt terræn til den fløj som har gjort at det er muligt at indføre regler i Danmark som er bundskrabere i europæisk sammenhæng. Er der en vej ud af hængedyndet? Det vil jeg vende tilbage til i næste

nummer af Solidaritet. Her vil jeg tage fat i hvordan det kan være at på trods af den generelle internationalisering, er der en bevægelse både i minoritets- og majoritets-samfundene hen mod fornyet dyrkelse af etnicitet, nation og religion. Det hele lyder pessimistisk, men jeg mener at der er et alternativ til den dominerende trend i regeringen og de etablerede partier. Dette alternativ lever både i ungdomsmiljøer, på uddannelsesinstitutioner og på et stigende antal arbejdspladser. Antropologen Hylland Eriksen kalder denne tendens *kreolisering*⁹, hvor mennesker, ligesom sprog forandres, når forskellige folkeslag mødes. Det er ikke dyrkelse af folkløse og etnisk tilhørsforhold, men vægter det som er fællesmenneskeligt, samtidig som det giver plads til det menneskeligt unikke. Derfor er målet ikke et såkaldt multikulturel samfund, som består af et kludetæppe af forskellige kulturer. Det vil være udtryk for en segregation mellem forskellige grupper. Den verden vægter den fælles platform for lige rettigheder og kampen for et bedre liv. Det er en kamp som forener - og ikke splitter.

Artiklen bygger på kapitler fra Ågot Bergers bog Mangfoldighedens biblioteker. (2001)

NOTER:

¹ Seeberg, Peter: *Migration og det moderne Mellemøsten*. Odense, 2000.

² Quraishy, Bashy: *Fra Punjab til Vesterbro*. Kbh., 1999.

³ Castles & Miller: *The age of migration*. 1994.

⁴ McGarry & O'Leary: *The politics of ethnic conflict regulation*. London 1993.

⁵ Seeberg, Peter: *Migration og det moderne Mellemøsten*.

⁶ Coleman & Wadensjö: *Indvandringen til Danmark*. Kbh. 1999.

⁷ Nebehay, Stephanie: Rapport anklager EU for umenneskelig asylpolitik. *Politiken* 9.7.2000.

⁸ *Århus Stiftstidende* 14.04.02

⁹ Hylland Eriksen, Thomas. *Kulturterrorismen*. Oslo 1999.

Transfer

Sharons plan for etnisk udrensning

AF ALBERT JENSEN

Når den israelske hær trækker sig ud »efter pres fra USA«, vil der følge en flodbølge af selvmordsattentater i Israel, der skal skaffe Sharon legitimeringen for den endelige og fuldstændige fordrivelse (etniske udrensning) af palæstinensere fra Israel og de besatte områder.

Ideen har sit eget navn på den israelske højrefløj – »Transfer« – og bakkes allerede op af et flertal i den israelske befolkning. Invasionen i disse uger må opfattes som en generalprøve på dette.

Israels premierministre har oftest en fortid som generalstabschefer. Ikke Sharon. Hans skruppelløse metoder over for palæstinensere og hans egne soldater medførte allerede i 1950'erne, at militæret bremse hans karriere.

I august 1953 grundlagde og ledede han Enhed 101. En eliteenhed der gennemførte terrorangreb ind over grænsen til Israels nabolande. Den 14. oktober angreb enheden landsbyen Qibya i Jordan, hvor den skød ind i husene, for derefter at kaste håndgranater og sprænge husene i luften. Ved den lejlighed blev 69 dræbt – mest kvinder og børn. Massakren blev fordømt af både USA og FN, der den 24. november

vedtog resolution 101 som konsekvens af massakren.

I 1955 fik Sharon en militær irettesættelse for at have givet logistisk støtte til 4 unge israelere, der gennemførte vilkårlige blodhævnaktioner mod beduiner for arabiske angreb på israelske bosættelser.

Under krigen i 1956 var han kommandant i en faldskærmsbrigade. Imidlertid virkede hans skruppelløse brud på disciplinen under krigen stærkt provokerende på militærets ledelse – deriblandt Moshe Dayan. Hans officerer og soldater klagede over at blive sendt ud på rene selvmordsaktioner. Han blev suspenderet og hans forfremmelser blev i flere år bremset.

I 1971 var han ansvarlig for IDF operationen »Pacifisering af Gaza«, hvor militæret for nådesløst frem, jævnedes flere tusinde palæstinensiske huse med jorden og deporterede flere tusinde palæstinensere til Sinai ørkenen, Jordan og Libanon. Efter stærk kritik trak han sig fra militæret og gik i stedet ind i politik.

Som forsvarsminister planlagde han i 1981 Israels invasion af Libanon i juni 1982, der kostede over 10.000 civile livet og drev over 1 million mennesker på flugt. Den 16. september indledte Falangisterne deres massakre i flygtningelejrene Sabra og Shatila – i et område under fuldstændig israelsk militær kontrol. Det israelske militær bevogtede lejrene udefra, hindrede journalister og ambulancer i at komme ind, og falangisterne myrdede i løbet af de følgende 40 timer omkring 2000 civile – overvejende kvinder, gamle og børn. Massakren førte til voldsomme internationale protester og

tvang den israelske regering til at nedsætte en undersøgelseskommission under ledelse af højesteretspræsident Yitzhak Kahan. I kommissionens rapport blev Sharon fundet indirekte ansvarlig for massakrene. Han blev tvunget til at træde tilbage fra forsvarsministerposten, men fortsatte til året efter som minister uden portefølje.

I 2001 blev der ved en belgisk domstol rejst sag mod Sharon for krigsforbrydelsen i Sabra og Shatila. I starten af 2002 blev to hovedvidner mod Sharon myrdet i henholdsvis Libanon og Brasilien. I september 2000 invaderede Sharon i spidsen for 2000 bevæbnede soldater og politifolk Tempelberget i Jerusalem, hvor al-Aqsa moskeen ligger. Denne voldsomme provokation var direkte udløsende for den 2. intifada. Fem måneder senere blev han valgt til premierminister, har siden smadret det palæstinensiske selvstyre fuldstændig og har nu genbesat selvstyreområderne militært.

I et interview med den israelske journalist Amos Oz til dagbladet Davar erklærede Ariel Sharon 17. december 1982: »Selv i dag er jeg villig til at melde mig frivilligt for at gøre det beskidte arbejde for Israel, at slå så mange arabere ihjel som muligt, at deportere dem, smide dem ud, brænde dem, få resten af verden til at hade os, trække tæppet væk under føderne på de jøder, der lever i Diasporaen, så de bliver tvunget til at komme grædende og løbende til os. Og så selvom det er nødvendigt, at der bliver sprunget et par synagoger i luften her og der; jeg er ligeglad. Og jeg er bedøvende ligeglad, om I bagefter stiller mig for en Nürnberg domstol, og smider mig i fængsel på livstid. Hæng mig som krigsforbryder hvis I vil. Så kan I bagefter polere jeres jødiske samvittighed, og træde ind i klubben af civiliserede nationer, der er friske og sunde. Hvad du ikke fatter er, at zionismens beskidte arbejde endnu ikke er gjort – langt fra.«

Læs hele interviewet på: <http://www.counterpunch.org/pipermail/counterpunch-list/2001-September/013054.html>

Palæstina:

Ved vejs ende

 AF ILAN PAPPE

De øjeblikkelige begivenheder i Palæstina giver mindelser om tidligere begivenheder. Den stærkeste følelse er genoplivelsen af katastrofen i 1948, Nakbaen.

I mere end 50 år er der en følelse af at Palæstina-mandatet ikke er afgjort endnu, og at dets fremtid er bestemt af magt og ikke af forhandlinger. I 2002 har spørgsmålet andre geografiske dimensioner. Fokus idag er på hvem der skal kontrollere de sølle 22% af Palæstina som ikke var en del af Israel i 1948. Israel blev i 1948 af FN bygget på 56% af Palæstinas område, og yderligere 22% blev lagt til ved magt. De fleste af palæstinenserne der levede i den nydannede stat - ca. 900.000 - blev uddrevet med magt, deres landsbyer blev ødelagt og deres områder overtaget af jødiske indvandrere. Israels dannelse blev således muliggjort ved militær magt, etniske udrensninger og en af-arabisering af landet.

DE SIDSTE 22%

Siden 1967, og endnu mere siden 1987, er det de sidste 22% som er hovedemnet for den lokale og til en vis grad den regionale dagsorden. Indtil 1993 ønskede de forskellige israelske regeringer at beholde hele arealet under deres kontrol, altså en annektering, mens man samtidig udbredte jødisk kolonisering og politisk gennemførte en langsom transfer (uddrivelse af palæstinenserne). Enhver folkelig og bevæbnet mod-

Fernand Cormon, "Kain" (1880).

Med dette maleri ville Cormon give et billedeligt udtryk for for vore forfædres barbari udtrykt igennem Kains brodermord på Abel, men også skabelsen af den menneskelige samvittighed. For at understrege forbrydelsen mod Jehovas love er skyggerne på den flygtende procession malet ekstra lange.

stand blev brutalt knust, og alligevel fik den første Intifada som resultat at den israelske regering stillede sig tilfreds med at kontrollere dele af de 22%, samtidig med at man tillod skabelse af bantustans i resten af området. Denne politik, sammen med opgivelsen af palæstinenserens ret til tilbagevenden, blev præsenteret Arafat som et diktat ved Camp David i sommeren 2000. Hans afvisning og den kæde af nu kendte

begivenheder (bl.a. Sharons march til Tempelbjerget) førte til udbruddet af den 2. Intifada.

Forskellen mellem det som Arafat blev tilbudt i Camp David og Ariel Sharons vision i 2002 er meget lille. Forskellen består i det antal kvadratkilometer land som bantustanerne består af, men princippet der styrer er de samme. Og princippet er en palæstinensisk politisk størrelse som er

skabsløsen af det han kalder "sikkerhedszoner". Sharon vil ved magt skabe et nyt kort for Palæstina og Israel. Et sådant kort skal sikre, ganske som zionisterne håbede i 1948, israelsk kontrol over så stort område som muligt med så få palæstinensere som muligt. Massearrestationer, transfer og vilkårlig vold bliver og vil blive brugt til at skabe et nyt kort for Israel. Forhandlinger på skrømt og afvisning af enhver realisme i forhandlinger, (i de små pauser i kampen som giver sådanne muligheder), er en del af samme strategi.

LIBANON 1982

Det er her at den anden *deja'vue* fornemmelse opstår. Næmlig den mere nutidige Libanon 1982. Det var den samme Sharon, som dengang som nu mener sig i stand til at skabe nye politiske realiteter. Han ønskede at skabe et "nyt Libanon". Idag mener han at have magt til at skabe et nyt Israel og Palæstina ved at dræbe tusinder, og bosætte yderligere dele af Palæstina.

Men historiens gentagelser er nogle gange værre og opviser værre tilfælde af menneskelig tåbelighed og grusomhed. Israels magt og den magt som landet er villig til at anvende er langt mere destruktiv nu end før. Det system som mobiliserer den folkelige stemning indenfor den jødiske stat er langt mere sofistikeret og effektivt nu end før, og som følge af alt dette er protesterne færre og svagere.

USA står stadig bag Israel, som det gjorde i 1948 og 1982, men dele af Europa gør i det mindste ikke. Den arabiske verden står fast, men som før i tiden mest i ord og ikke i gerning. Palæstina er alene mod en magtfuld fjende der er parat til at ødelægge dem, som før i tiden. Ikke desto mindre er der mange jøder i Israel som stadig nærer gode hensigter som ønsket om at opbygge et demokrati, en moderne økonomi og udbrede de gode ting ved jødisk og hebraisk kultur og eksistens. Men disse hensigter forkrøbles og ødelægges ved beslutningen om at godkende ethvert fremskridt der sker på bekostning af den oprindelige palæstinensiske befolkning, uanset prisen.

Hvis andre stater havde ført en tilsvarende politik og strategi ville de for længe siden være defineret som parastater. Men et europæisk skyldkompleks (forståelig nok med tanke på Holocaust) og en stærk jødisk lobby i USA har indtil videre beskyttet politikere som Sharon mod samme skæbne som Slobodan Milosevic.

Dog har dele af civilsamfundet på globalt plan for første gang sat spørgsmålstegn ved Israels forbavsende immunitet - selv på et tidspunkt hvor Israels mediestyring af hærens aktioner på Vestbredden skjuler katastrofens fulde omfang.

ØDELÆG ALT

Trods tilsløringen er grundlæggende kendsgerninger og Sharons strategi sivet ud. Den israelske hær forsøger ikke kun at ødelægge det palæstinensiske selvstyre, men også selve den infrastruktur som er nødvendig for en selvstændig eller bare selvstyrende enhed på Vestbredden. Hvis det lykkes vil det skabe et vacuum som Sharon vil udfylde med en blanding af de to kendte israelske metoder til at styre arabiske områder: Israelske officerer vil kontrollere de områder som defineres som vigtige for Israel, og et netværk af kollaboratører, som de Landsby Samfund som Sharon forgæves forsøgte at skabe i 1981 som en erstatning for PLO. Et sådant nyt regime kan gennemføres på to måder: enten vil Sharon sikre sig en aftale med et lokalt palæstinensisk lederskab, støttet af nogle af de arabiske stater, Europa og USA; eller, mere sandsynlig, vil der blive brugt magt igen, men mere listigt for at "udtynde" (det ord som Israel selv bruger på sin inhumane politik) befolkningen på Vestbredden. Med alle midler vil regeringen "opmuntre" palæstinenserne til at flytte til Gaza og Jordan.

Sharon har ti ministre i sin regering som åbent støtter planen, og nogle stykker i Arbejderpartiet som indtager samme holdning. Efterhånden som det næste israelske valg nærmer sig, vil Arbejderpartiet sandsynligvis udtræde af regeringen, blot for efter valget at vende tilbage til endnu en samlingsregering. Men dette skal ikke gø-

tømt for selvstændighed og uafhængighed, og en situation hvor afslutning på konflikten er det samme som at palæstinenserne opgiver retten til tilbagevenden og til Øst-Jerusalem som hovedstad. Sharon er ikke alene, han har den fulde støtte fra det israelske Arbejderparti, ikke kun i hans vision for fremtiden, men også i det midler han bruger for at opnå disse mål. Krigen mod de palæstinensiske selvstyreområder og

re os blinde for det ansvar som Arbejderpartiets ledere har for ødelæggelsen af Palæstinas sociale, økonomiske og politiske infrastruktur på Vestbredden, og senere måske Gaza-striben. Denne ødelæggelse er ledsaget af massive kollektive ydmygelser og krænkelser af menneskerettigheder og direkte ydmygelser af det palæstinensiske lederskab helt op til Arafat. Massakrer og den fysiske ødelæggelse af huse og veje er alt sammen en del af den straffemission som er forklædt som "krigen mod terrorismen".

SVAGE ALTERNATIVER

Meget få i Israel søger efter alternative fortolkninger på denne "krigen mod terrorisme". Den israelske offentlighed er, fordi den er rystet over selvmordsbomberne og det de betyder af ofre og usikkerhed, uvillige og ude af stand til at gennemskue de katastrofale planer den mand har som de har valgt demokratisk. Hans holdning appellerer også til de slumrende racistiske og etnocentristiske holdninger som er blevet dyrket og modnet i det israelske uddannelsessystem og kulturlivet.

Fle grupper tilbyder en alternativ forklaring på de bomber der eksploderer i Israel og den generelle politik. Disse kan deles op i to grupper. Den største, som bliver anført af Peace Now (Fred Nu), har ikke store muligheder for tilbyde et klart alternativ. Man fremholder, med stærk overbevisning, at Barak gav det bedst mulige tilbud til palæstinenserne og at Arafat skuffede dem. Deres mest almindelige holdning er at "til trods for Arafats utilgivelige opførsel har vi ikke andre muligheder end at forhandle fred med denne frygtelige mand". Det de har i tankerne er, igen, den ligestilling Barak lavede mellem Israels tilbaetrækning og fred. De har ikke gjort det klart for dem selv eller den jødiske offentlighed hvad "fred" indeholder. Så vidt man kan se indeholder den ikke en løsning på flygtningespørgsmålet, en ændring af status for den 1 mill. palæstinensere indenfor Israel (og hvis støtte er afgørende for Peace Now bevægelsens demonstrationer) eller den fulde suverænitæt for den fremtidige palæsti-

nensiske stat. Besættelsens uhyrligheder anerkendes, men mest som værende skyld i at det israelske samfund korrumpes, ikke som en forbrydelse mod den lokale befolkning, og absolut ikke som et fortsat onde der begyndte med den etniske udrensning i 1948.

Ikke desto mindre er det den eneste sammenslutning der er i stand til at organisere store demonstrationer som skaber pres på Israel for at standse de militære operationer, og man bør ikke undervurdere nødvendigheden for en sådan udvikling; men jeg tvivler på dets evne til at skabe ændringer i den jødiske offentlighed som kan bane vejen for fred og forsoning.

Den mindre gruppe i anti-krigsbevægelsen er end ikke anerkendt af flertallet. Den er centreret omkring ikke zionistiske jødiske organisationer og de fleste af de Israelsk-palæstinensiske partier. Herfra tilbydes en sammenhængende forklaring og en vej fremad. Men den er marginaliseret og bekæmpes, ikke kun af etablissement, men også af flertallet i den nye freds- og anti-krigsbevægelse. Dens betydning ligger i dens kontakter med regionale og globale organisationer som kan styrke både interne og eksterne aktioner mod besættelsen og støtten for fred. Denne lille del i den israelske offentlighed kan, så længe den ikke gøres total tavs, fremhæve de grundholdninger som skaber zionismens og Israels undertrykkende natur: den apartheid lignende politik som Israel fører mod den palæstinensiske minoritet, den historiske forståelse for Israels aktioner mod palæstinenserne i de besatte områder, og nødvendigheden for det jødiske samfund for at anerkende og forson sig med de forbrydelser som er begået fra den etniske udrensning i 1948 til "Defensive Wall" (Beskyttelsesmuren) idag. Navnet er en efterligning af "Fred i Gallilæa", Israels aktion i Libanon; to forskellige pæne udtryk for to destruktive krige.

Jeg vil tilføje et mere personligt déjà'vue. Som i 1993, Oslo-forhandlingernes højdepunkt, sniger den samme frustration om fremtiden sig ind. Jeg er idag overbevist om, ligesom jeg var dengang, at en langt mere grundlæggende og strukturel ændring er

nødvendig i det jødiske samfund. For 10 år siden fremhævede jeg at vi ikke havde råd til at lade endnu et årti gå, da der ellers ville opstå nye tragedier. Nu er fornemmelsen for at der ikke er tid til tidskrævende forandringer endnu mere akut. Vi er ved at løbe tør for tid, for faren for transfer (folkefordrivelse) og endog folkemord lurser over vores hoveder. Stærkt international intervention og pres er nødvendigt for at den Israelske stat og det jødiske samfund forstår den moralske og politiske pris de vil være nødt til at betale.

Udenlandske læsere kan få den fejlagtige opfattelse at disse analyser og overvejelser er nemme. Tværtimod er de resultatet af en lang tøvende proces. Synspunkter som disse sætter os i en udsat position i vort samfund. Vi bliver i bedste fald behandlet som sindssyge, og i værste som forrædere, selv hos dem der fremhæver værdien af ytringsfrihed i Israel. Hvorledes kan folk som jeg, så fremmedgjorte i deres eget land og så oprørte af hvad deres regering gør, effektivt skabe en forandring i den offentlige opinion? Det kan lyde som en don Quixote mission. Men så husker jeg alle de jøder som tilsluttede sig ANC, borgerrettighedsbevægelsen i USA og den anti-koloniale bevægelse i Frankrig. Jeg husker de modige italienere og spaniere som ikke overgav sig til fascismen, og jeg trækker på modet fra alle disse når jeg opfordrer mit eget folk, indefra, til at smadre det spejl som viser dem som overmennesker. De må erstatte det med det billede som viser de forbrydelser, som de på vegne af forskellige ledere og regeringer, begår mod menneskeheden og det palæstinensiske folk.

*Oversat af Michael Schøldardt
fra Al-Ahram nr. 581, 11-17. april*

*Forfatteren er professor ved Haifa
Universitetet, og medlem af den Jødisk-
Arabiske Demokratiske Front for Fred
og Lighed.*

Venezuela:

USA-støttet kup mislykket

 AF CHRIS HARMAN

Det var Venezuelas fattige der forhindrede kuppet mod præsident Hugo Chavez lørdag den 13. april. Det var Arbejdsgiverforeningen der i samarbejde med hærgeneraler, den katolske kirkes ledere og korrupte fagforeningsledere forsøgte at omstyrte Chavez.

De blev nedkæmpet af en folkelig opstand i Venezuelas hovedstad Caracas. Fra slumkvartererne der omgiver byen risikerede tusinderne deres liv ved at gå på gaden for at vise deres modstand mod kuppet. Nogle grupper byggede barrikader, andre belejrede præsidentpaladset og militærets hovedkvarter og andre overtog kontrollen med landets nationale TV-station. New York Times beskrev Chavezs forsvarer som "gadehandlerne, fabriksarbejderne, huspigerne og lastbilchaufførerne".

Deres beslutsomhed splittede hæren, knækkede kupforsøget, og sørgede for at Chavez blev genindsat som præsident. Det fejlslagne kupforsøg er også et alvorligt tilbageslag for den bande der omgiver Præsident Bush i Det hvide Hus. Det sydamerikanske land er en af verdens største olieproducenter, og står for 15% af den amerikanske olieimport.

Det synes som om at i det mindste en del af kredsen omkring Bush har opmuntret kupmagerne. Kupforsøget var planlagt af Venezuelas arbejdsgivere som, i protest imod Chavezs indsættelse af nye ledere i den statslige olieindustri, organiserede en lukning af industrien. Venezuelas korrupte fagforeningsledere udråbte denne lukning som en strejke igangsat af ledelse og mellemledere, og opfordrede arbejderne til at støtte denne. Dagen efter organiserede middelklassen store anti-Chavez demonstrationer i Caracas. Her stødte de sammen med mindre pro-Chavez demonstrationer og det kom til skyderier.

Kuptilhængere indenfor hæren mobiliserede og hævdede at de ville forhindre blodsudgydelser, og erklærede at Chavez var trådt tilbage. Carmona, leder for arbejdsgiverforeningen, udråbte sig selv som præsident, lukkede landets parlament, og igangsatte massearrestationer af formodede Chavez-tilhængere. Det der ødelagde hans planer og fjernede ham fra posten var reaktionen blandt de fattige. Den folkelige opstand skabte panik blandt store dele af borgerskabet, som få timer forinden havde støttet kupforsøget. De frygtede borgerkrig med udgangspunkt i forskellige dele af militæret. Og de frygtede en gentagelse af den store opstand i 1989, "Caracazo". De fattiges opstand dengang imod regering og IMF sluttede først efter at mere end 1.000 mennesker blev dræbt. Den blotte trussel for en sådan gentagelse var nok for de væbnede styrker til at tvinge Carmona til at træde tilbage og til at genindsætte Chavez.

KAMP FRA NEDEN ER NØGLEN

De militærfolk der skiftede fra at støtte kuppet til at gå imod det, vil nu lægge pres på Chavez. De vil fortælle ham, at den eneste

måde han kan føle sig sikker på er ved at følge en moderat politik. I sin første udtalelse efter sin genindsættelse lader det til at Chavez vil følge denne kurs. Han udtalte at han ville indkalde til "rundbordssamtaler for national enighed" og de indbudte vil være "den katolske og evangeliske kirke, arbejdsgiverne, de politiske partier og deres ledere, fagforeningerne og massemedierne". Til de mennesker der havde sat deres liv på spil på gaderne for hans skyld sagde han: "Jeg har hørt at der har været optøjer og plyndringer. Man bør vende hjem og tænke over disse begivenheder". Det er et budskab som mange af dem der gik på gaden ikke vil acceptere. De så jo hvor lidt cheferne bekymrede sig om demokrati og menneskerettigheder. Og de er bitre på aviserne og TV-stationernes ejere for deres opbakning bag kupforsøget.

De vil af med de militære ledere som ikke fra starten af vendte sig imod kuppet. Det er op til almindelige folk at udfordre samfundstoppen netop nu hvor deres kontrol er rystet. Det nytter ikke at tro, som venstrefløjen har gjort det i 3 år, at Chavez vil tage opgøret.

Det betyder kamp fra neden organiseret af arbejderne og de fattige selv, og ikke af middelklasse-officerer som så let kan skifte side. Det betyder også at man skal gøre det helt klart at angreb på lønnen og arbejderne ikke er en hjælp til de arbejdsløse eller den fattige landbefolkning. Det ville kun være at spille det spil som spilles af de rige, de multinationale og Bush's bande i Det hvide Hus.

HVEM ER HUGO CHAVEZ

Chavez har været på kant med USA i alle de 3 år han har været præsident. Han har arbejdet for at styrke de olieproducerende landes organisation, OPEC, han har udviklet et venskab med Cubas Fidel Castro, og har

nægtet at støtte USAs krig mod den venstreorienterede guerrilla i nabolandet Colombia. Chavez har ligeledes ophidset Venezuelas herskende klasse ved at love at han ville mindske kløften mellem rige og fattige. Hans snak om dybtgående reformer gav ham en uventet stor valgsejr i 1998, og blev genstand for stor folkelig popularitet det første år som præsident.

Chavez er en karriereofficer som allerede tidligt i 90'erne uden held forsøgte at erobre magten. Hans mål var at starte en serie reformer styret fra oven uden at antaste kapitalismen. Efter et kort ophold i fængslet stillede han op til valg med det samme formål. Efter sin valgsejr udtalte han sin støtte til blandingsøkonomi, og ville ikke angribe kapitalismen. Da hans reformer mødte modstand satte han sin lid til at de væbnede styrker ville sørge for de blev gen-

nemført, og ikke en massemobilisering af befolkningen. Hans tiltag bragte ham på kant med den herskende klasse og den amerikanske regering, men gav ikke de lovede sociale ændringer.

ET NEDERLAG FOR BUSH-BANDEN

Kupforsøget kom efter at USA i en række tilfælde havde taget afstand fra Chavez. I februar udtrykte det amerikanske udenrigsministerium og CIA deres "bekymring" over hans aktiviteter. En embedsmand fortalte Washington Post at "Venezuela befinder sig i en meget vanskelig position. Hvis ikke Chavez hurtig skifter retning vil han ikke holde sin valgperiode ud".

Dette antyder at i det mindste dele af den amerikanske regering opmuntrede kupmagerne. New York Times forklarede

Chavez forbrydelser set fra USAs side: "Hans visioner om et forenet Sydamerika der ikke er domineret af Washingtons magt", "Salg af olie til Castro", "Hans inddirekte støtte til de colombianske rebeller", og "Den trussel han udgør mod tusinder af amerikanske tankstationer". "Fremfor alt vil USA have stabilitet i sin baghave. Hr. Chavez passer ikke med Præsident Bush' vision om det amerikanske århundrede".

Hele denne holdning passer fint med inderkredsen i Bush-administrationen, som mener at USA kan gøre lige hvad de vil hvorsomhelst i verden. Bush-banden led et afgørende tilbageslag da de fattige erobrede Caracas' gader lørdag den 13. april. Det er gode nyheder for alle der er modstander af USAs magt.

Oversat af Michael Schøldardt fra Socialist Worker (20.april 2002)

Spanien fortsætter kriminalisering af Baskisk venstrefløj

AF JESPER KIEL

Organisationen Batasuna som kæmper for baskisk selvstændighed og socialisme står nu overfor at blive forbudt. Det har hele tiden været forbudt på nogen måde at støtte den væbnede organisation ETA, som nu gennem over 40 år har kæmpet for selvstændighed. Med den begrundelse er en række organisationer blevet forbudt på et temmelig tyndt juridisk grundlag. Men den konservative regering har længe været irriterede over at de ikke kunne finde anledning til at forbyde Batasuna. Derfor ændres lovgivningen således at man i en "lov om Partier" blandt andet forbyder at undskylde eller negligere den væbnede kamp. Batasuna nægter ensidigt at tage afstand fra ETAs væbnede anslag og attentater, men peger på at der skal findes en politisk løsning, hvor baskerne selv får lov at vælge deres fremtid. Der er denne holdning den spanske regering vil forbyde – Batasuna nævnes ikke ved navn, men der lægges ikke skjul på at loven er skræddersyet til Batasuna. Loven er blevet godkendt af den spanske højesteret, om end med knebent fler-

tal, 11 for og 8 imod. Man vil dermed kunne forhindre at Batasuna i at opstille til lokalvalg i maj. Derved fratages 10-28% af vælgerne deres mulighed for udtrykke deres holdning på legal vis og i en række byer vil det være det største parti der nu forbydes.

„Vi ser nu at 200.000 baskiske borgere bliver gjort illegale“ udtaler Joseba Permach- talsmand for Batasuna. Han beskylder den spanske regering for at sætte baskerlandet i en permanent krigstilstand.

Batasuna lægger allerede nu op til man vil forsøge at omgå loven ved at ændre navn. Dette skete også i efteråret 1998 hvor det daværende Herri Batasuna under trusler om forbud valgte i sidste øjeblik at stille op under betegnelsen Euskal Herritarok. Efter en "enhedsproces" hvor flere grupper, også i den franske del af baskerlandet, blev inddraget, dannedes så Batasuna. Denne legen kispus med den spanske stat har stået på i et stykke tid. Undomsorganisationen Jarrai som VSU i sin tid havde kontakt med blev forbudt, kort efter opstod Haika – som så blev forbudt, senest kom så Segi som for nylig blev forbudt.

Batasunas folk i parlamentet i Gasteiz som vælges for tre af de baskiske provinser (Bizkaia, Araba og Gipuzkoa) skifter navn til "Bizkaia, Araba eta Gipuzkoako Sozialista Abertzaleak" – hvilket betyder "socialistiske selvstændighedstilhængere". Den nye lovgivning forsøger dog også at hindre disse navneskift så det er usikkert om det vil hindre et forbud.

EU MED PÅ VOGNEN

Inden de seneste tiltag er det med held lykkedes den spanske regering at få koblet EU på sin kampagne for kriminalisering af den baskiske venstrefløj. Alle de politiske organisationer som Spanien har forbudt: KAS, Ekin, Jarrai-Haika-Segi og Gestoras Pro Amnestia (nu Askatasuna) blev tilføjet EU's liste over terrororganisationer som værende en del af ETA. Det lykkedes dog ikke i første omgang at få Batasuna med på EU's liste.

Den spanske regerings strategi med forbud vil dog næppe føre til mindre opbakning til den baskiske venstrefløj, seneste samlede det forbudte Segi 21000 tilhængere til ungdomstræf i påsken.

Enhedslistens årsmøde:

AF JESPER KIEL

EU har sjældent skabt den store debat på Enhedslistens årsmøder på trods af utallige oplæg og beslutninger

Men udtalelser i pressen fra Enhedslisten EU-ordfører Keld Albrechtsen må siges at kunne få Enhedslisten medlemmer op af stolene. Kelds udspil, blandt andet med en ændring af forbeholdene der resulterede i avisoverskrifter "EU er fremtiden", det var utvivlsomt en bevidst overfortolkning i pressen, men omvendt lagde Keld op til et kraftigt skifte i EU-politikken i sit oplæg, hvor han blandt andet ikke principielt vil tage afstand fra skabelsen af Europas Forenede Stater hvis det skete på det rigtige grundlag. Keld bedyrede dog på årsmødet at han fortsat var modstander af EU og at han ikke ville bevæge sig ud på en glidebane. Det ændrede dog ikke ved at hans forslag kun kunne samle 4 stemmer.

Debatten kom da også kun til interessere sig for tre forslag:

"Enhedslisten og EU", stillet af Per Clausen.

"Hovedprincipper for Enhedslistens EU-politik", stillet af et udvalg nedsat af hovedbestyrelsen, skrevet af Ulf V. Olsen, Rune Lund, Bent Hindrup Andersen og Helge Bo Jensen.

"For et andet Europa", stillet af Mikkel Warming og Mette Bloch Hansen.

Der var forslaget "Hovedprincipper for Enhedslistens EU-politik" der vandt det store flertal.

"Hovedprincipper for Enhedslistens EU-politik" lagde vægt på folkenes selvbestemmelsesret og at Enhedslisten er imod overnationale konstruktioner og satser på mellemstatsligt samarbejde. Dermed var

I EU-debattens tegn

det forslaget der lagde størst afstand til Kelds udtalelser. Forslaget adskilte sig fra de andre ved at satse på globalt perspektiv frem for et europæiske og afviste tanker en evt. rød union i Europa som et perspektiv. Forslaget tog afstand både fra den traditionelle nationalisme og den nye europæiske nationalisme som EU forsøger at opbygge.

Per Clausen forslag stod fast på EU-modstanden men adskilte sig ved at lægge op til samme ændring af forbeholdene som Keld havde spillet ud med, hvor Danmark skulle sikres mulighed for at deltage i EU-aktioner som f.eks. minerydning. Per lagde også op til at Enhedslisten skulle stille krav til EU's konvent. Overfor denne mere reform-orienterede linie til konventet lagde Ulf m.fl op til at man skulle udarbejde et alternativ. Per Clausen ville ikke på forhånd afvise et resultatet af konventet.

Mikkel Warming og Mette Bloch Hansen lagde i højere grad op til en europæiske strategi – som naturligvis tog afstand fra EU men som omvendt gerne ville opbygge nye overstatlige organer til varetagelse af konkrete opgaver, uden at disse dog

blev beskrevet særlig klart – her var mange fortolkninger mulige. Særligt lagde man afstand til føre den politiske kamp inden for rammerne af Nationalstaten. "Forudsætningen for at fastholde sejre og erobre nye er at tilkæmpe dem internationalt, på europæisk niveau i første omgang. Nationalstaten er ikke længere reelt garanten, og forsvaret for nationalstaten afsporer let det socialistiske indhold i kampene,"

I sidste ende vandt "Hovedprincipper for Enhedslistens EU-politik" overvældende flertal og sendte et klart signal om at Enhedslisten ikke er ved at bevæge sig ind på en EU-reformistisk linie og at et folkeligt demokrati må tage sit udgangspunkt i folkenes selvbestemmelsesret – hvad enten det gælder Danmark, Grønland eller Baskerlandet. EU er et forsøg på at opbygge en kapitalistisk superstat - som Enhedslisten ønsker nedbrudt.

EU-debatten fik såmænd også indflydelse på valget af hovedbestyrelse. De tre forslagstillere Rune Lund, Helge Bo Jensen og Ulf V. Olsen fik mange stemmer derimod måtte Per Clausen se sig sendt ned

Første tendens afstemning:

21 for "Enhedslisten og EU"

119 for "Hovedprincipper for Enhedslistens EU-politik"

4 for "Om enhedslisten og EU" stillet af Keld Albrechtsen

21 for "For et andet Europa"

på en 8. plads. Hvilket i første omgang betød at han ikke blev valgt til hovedbestyrelsen, fordi der kun må sidde 4 ansatte/folketingsmedlemmer i HB. Per lå som nummer 5 i denne gruppe, han blev dog reddet af Søren Søndergaard som fra talerstolen trak sig fra HB på den baggrund. Dette lovlig smarte trick kan dog undskyldes af at Enhedslisten samtidigt har en lidt besynderlig regel om at 2 to fra folketingsgruppen skal opstille til HB-valget.

PINLIG AFFÆRE

På årsmødet, som ellers foregik i fordragelighed omkring temaer som globalisering og andre emner, sneg der sig under budgettet en pinlig affære ind. Frank Aaen og Søren Kolstrup ville ikke betale den af lovudvalg og Hovedbestyrelse definerede partiskat af deres eftervederlag – modtages i fuldt omfang i op til 2 år efter man er udtrådt af folketinget uanset om man i øvrigt har en lønindtægt eller ej. De ønskede i stedet kun at betale partiskat såfremt de fik anden lønindkomst. Jette Gottlieb har allerede arbejde og har således betalt hele sit eftervederlag til Enhedslisten. Aaen og Kolstrup så således ikke noget galt i at modtage 40.000 kr. om måneden uden at have nogen arbejdsmæssige forpligtigelser. Det der nok kan forvirre er at HB generøst har lagt op til at man i partiskatten ser bort fra om man modtager en anden lønindkomst end eftervederlaget. I pressen har det retfærdigvis givet en del pinlig omtale at de tidligere folketingsmedlemmer selv ønskede at definere partiskatten. Omvendt er det da velkomment hvis de vil lade deres øvrige indtægter indgå i regnskabet så de betaler hele eftervederlaget – hvis de får arbejde. Men det fritager dem ikke fra at skulle betale partiskat af en indtægt på 40.000 kr. måneden. Årsmødet vedtog et budget hvor man forventede at de betalte – det står dog fortsat uklart – da Frank Aaen og Søren Søndergaard fra talerstolen stod fast på positionerne –. Det er pinligt at nuværende og tidligere folketingsmedlemmer stiller sig over årsmøde og Hovedbestyrelse - Betal så!

VENSTREdot nr. 5

PALÆSTINA

Omkring påske indledte Israel en ny og hårdhændet offensiv i de besatte områder. På **Palestine Independent Media Center** findes de daglige nyheder. [<http://palestine.indymedia.org/news/>]. **Modkraft.dk** har udarbejdet temaet *Palæstina-guide* om konflikten [<http://www.modkraft.dk/tema.php?op=vis&tid=2>] Den progressive portal har selvfølgelig også samlet nyheder om *Mellemøsten* [http://www.modkraft.dk/old_search.php?query=&topic=10] Artiklen *PLFP og den palæstinensiske befrielseskamp i Gaia* (Nr. 36, 2002 s. 9-13) gennemgår PLFPs historie [<http://www.cikadenet.dk/if/gaia/gaia36/pflp.htm>]. På **ZNet** ligger interviewet *In Depth Discussion on Israel/Palestine* med Noam Chomsky (2. april 2002) [http://www.zmag.org/content/Mideast/chomsky_palestine_april2.cfm]. ZNet byder desuden på to udmærkede ressourcer, med stof om konflikten i Mellemøsten. *Mideast Watch* [<http://www.zmag.org/meast-watch/meastwat.htm>] og *Updates from Palestine* [http://www.zmag.org/meast-watch/updates_from_palestine.htm] I skrivende stund arbejder **Tidsskriftcentret.dk** på ny relevant emne: *Den anden intifada : al-Aqsa opstanden i Palæstina* [<http://www.tidsskriftcentret.dk/>]. Find den på forsiden eller under „Emnelister“.

VENSTREFLØJEN OG EU

Med debatoplægget *Venstrefløjen og EU i Rød-Grønne Linjer* (1. februar 2002, nr. 2, s 8-9) lagde Keld Albrechtsen op til

revidering af Enhedslistens (EL) stilling til EU. [<http://www.enhedslisten.dk/rgl/2002/rgl02.htm>]. De borgerlige medier jublede og EL fik mere spaltepads end vanligt. Hvilket **Socialistisk Standpunkt** også bemærkede i deres version af *Venstrefløjen og EU* [<http://www.marxist.subnet.dk/Danmark/venstrefloejenogeu.htm>]. En udtagelse fra ELs hovedbestyrelse viste en vis uenighed i partiet.

[<http://www.modkraft.dk/phorum/read.php?f=7&i=913&t=913>] I **Information** svarede Keld Albrechtsen at *Min vej er fremtidens*. [<http://www.information.dk/Indgang/VisArtikel.dna?pArtNo=125017>]. Folkebevægelsens Ungdom skrev *Du bør gå, Keld Albrechtsen! i Arbejderens* [<http://www.dkp-ml.dk/art10/5515.htm>], samme avis bragte også *EU-udspil er ikke offensivt* [<http://www.dkp-ml.dk/art10/5543.htm>]. Fra Folkebevægelsen mod EU lyder der en *Advarsel til Albrechtsen* fra Ole Krarup [<http://www.folkebevægelsen.dk/forsider/seartikel.php3?artikelnr=517>].

Flere debatindlæg kan findes i **Rød-Grønne Linjer**

[<http://www.enhedslisten.dk/rgl/>] og i forummet på **Modkraft.dk** [<http://www.modkraft.dk/phorum/list.php?f=2>].

RUNDT OM EUROPA

Artiklen *ØMU'en som murbrækker* i

Solidaritet (2000, nr. 2, s. 2-11) placerer den økonomiske monetære union som en vigtig brik i udviklingen af en europæisk forbundsstat. [<http://www.solidaritet.dk/soli00-2/oemu.htm>] I

Giganternes kamp om Europa fra **Socialistisk Information** (Nr. 154, juni 2001, s. 3-7) anskueliggøres omstruktureringen af kapitalen i Europa som skaber en stadig udhulning af demokratiet [<http://www.sap-fi.dk/~fi/si/154/154-03.html>].

Til EU-topmøde i København, håber Fogh Rasmussen, at han kan invitere nye medlemslande indenfor. I pjecen *Om Øst-udvidelsen* tilføjes debatten nogle kritiske vinkler. [<http://www.sap-fi.dk/si/pjece2001udvid/>] Læs blandt andet om hvorfor virksomheder og magteliten er interesseret i udvidelsen og adgangsbetingelsernes sociale betydning for udviklingen i Østeuropa. Med temaet *Udvidelsen* på **EU-Observer.dk** samles der op på hvad der skrives om udvidelsen

[<http://www.euobserver.dk/article.php?story=20020123133634314>].

Forberedelserne til topmødet i december er gået i gang. Netværket **Stop Unionen 2002** har lanceret et site [<http://www.ue2002.dk/>]. Målet med netværket er, at ingen møder må afholdes uden at EU-modstanden er til stede og bliver synlig under den danske regerings EU-formandskab.

DEN NYE REGERING

Foghs regime har rundet de første 100 dage ved magten – og det er ikke gået stille for sig. Kritiske eksperter har mistet deres bevillinger, kunstnere deres støtte og regeringen har vist, at de har viljen til at stække fagbevægelsen. Foghregimets afmontering af velfærdsstaten er dog blevet mødt med modstand og den 20. marts samledes *Tusinder i protest mod regeringen* [<http://www.modkraft.dk/article.php?sid=1292>].

Tillidsfolk fra industrien er et vigtig omdrejningspunkt i kampen mod regeringen. **SID**s site har temaet *Tillidsfolk mod Regeringen* [<http://www.sid.dk/list/default.asp?iCatID=2605>] 1. marts blev der afholdt faglig konferens i Silkeborg. Her blev baggrundspapiret *Regeringens første 100 dage* [<http://www.enhedslisten.dk/elhp4/25andet/100dag1.htm>] fremlagt. **Dagbladet Arbejderen** har et tema *Den nye Regering* [[\[ren/Lead_regering.htm\]\(http://www.dkp-ml.dk/arbejde-\)\]. Og **Socialistisk Information** \(Nr. 163, marts, 2002, s 14-15\) ser på den faglige modstand mod regeringen i *Hvem er bange for Anders Fogh?* \[<http://www.sap-fi.dk/si/163/163-14.html>\] Desuden har **Enhedslistens** udarbejdet en grundig gennemgang af regeringens første 100 dage: *Regeringens første 100 dage* \[\[www.enhedslisten.dk/elhp4/25andet/100dag1.htm\]\(http://www.enhedslisten.dk/elhp4/25andet/100dag1.htm\)\].](http://www.dkp-ml.dk/arbejde-</p>
</div>
<div data-bbox=)

UNGDOMSHUSET

Hysteriet efter 11. september afstedkom at Ungdomshusets site blev lukket. Efter at Ekstra Bladet havde beskyldt huset for at støtte terrorisme, besluttede det firma, der lagde server til sitet "at slukke for strømmen." Det gjorde de uden at varsle husets brugere først og uden at undersøge om der var hold i Ekstra Bladets beskyldninger – hvilket der selvfølgelig ikke var. Nu har **Ungdomshuset** fået et nyt og nydelige site. [<http://www.ungeren.dk/>]. Her er information om husets aktiviteter og kampen for at beholde huset.

KONTRADOXA

Modkraft.dk har skabt et nyt kritiske aktualitetsmagasin,

Kontradoxia. Her bliver det mulige at læse tekster af bl.a. Benito Scocozza, Bente Hansen, Pernille Rosenkrantz-Theil og Preben Wilhjelm. Magasinet lagde ud med artiklerne *Dæmonisering* om Tvind, *Med klaphat og Dannebrog?* en reportage fra et lørdagsarrangement på Christiansborg afholdt af SF, *Kvinderne til Kødgryderne* om regeringens forslag til barselsorlov og globaliseringsartiklen *Mærsk ser stort på grundlæggende rettigheder*. [<http://www.modkraft.dk/kontradoxia>] Folkene bag skriver selv, at de vil skabe „synspunkter og analyser der går bag om konsummediernes overfladiske behandling af komplicerede historier og spørgsmål“.

BLANDEDE BLOSER

Nyfeministen.dk er et site for alle der er interesserede i ligestilling og kønspolitiske

problemstillinger.

[<http://www.nyfeministen.dk/>] **Kvinfo** har set på forskelliges kvinder syn på *Fremtiden* for feminismen [<http://www.kvinfo.dk/kvindedag/indhold/fremtiden.htm>].

Det omfattende site **Hidden Agendas : The Film and Writings of John Pilger** [<http://www.johnpilger.com/>] indeholder information om nogle af de lande og konflikter som Pilger har beskæftiget sig med. Sitet består både af tekster og Real Audio streams.

I **Gaia** (Nr. 36, forår 2002, s.26-35) anmelder Torkil Lauesen Impire af Michael Hart og Antonio Negri i *Fra Imperialisme til Imperiet* (s. 26-35) [<http://www.cikadenet.dk/if/gaia/gaia36/index.HTM>]. **Tidsskriftcentret.dk** linker til det vigtigste fra Impire-debatten i emnelisten *Antonio Negri og "Impire"* [<http://www.tidsskriftcentret.dk/indnegri.html>].

I **VENSTREdot** fra **Solidaritet** nr. 3 2001 omtales filmen "Stilheden efter Skudde" om RAF-aktivisten Rita Vogts liv. Ved den årlige filmfestival i Berlin, Berlinale 2002, præsenteredes en ny RAF-film, "Baader." Som titlen mere end indikerer, skildrer filmen Andreas Baaders personlighed og liv. I artiklen *Still awaiting the long anticipated revival of German film* fra **World Socialist Web Site** er der bl.a. lidt om Baader-filmene.

Lab Attack er et lille site, der med skæve indslag tager fat på forskellige problemstillinger. [<http://www.labattack.com/labattack/>]. Tænd for dine højtalere. **They Rule** byder på en interaktiv oplevelse af magtens strukturer [<http://theyrule.orgo.org/>].

I SAPs månedsmagasin **Socialistisk Information** (Nr. 161, Januar 2002 s. 26-29) findes der et emneindeks, *SI-Index 2001*, over artiklerne fra det forgangne år [<http://www.sap-fi.dk/si/161/161-26.htm>].

Og Danmark er stadig et krigsførende land [<http://www.stop-terrorkrigen.dk/>].

Denne tekst findes online på Tidsskriftcentret.dk. Herfra kan du klikke videre til de nævnte links på Internettet [<http://tidsskriftcentret.dk/>].

SOLIDARITET

INDHOLD

Finn Sørensen: Modstanden vokser, aktionsenheden styrkes	2
Nina Andersen: Regeringen undergraver ligestillingsarbejdet	8
Irene Clausen: Congo og Lumumbas likvidering	11
Ågot Berger: Migration, integrationsteorier og europæiske varianter	18
Albert Jensen: Transfer - Sharons plan for etnisk udrensning	23
Ilan Pappé Palæstina ved vejs ende	24
Chris Harman: USA-støttet kup mislykket	27
Jesper Kiel: Spanien fortsætter kriminalisering af Baskisk venstrefløj	28
Jesper Kiel: Enhedslistens årsmøde: I EU-debattens tegn	29
VENSTREdot nr. 5	30

SOLIDARITET - venstresocialistisk tidsskrift for analyse & debat
 Solidaritetshuset ▲ Griffenfeldsgade 41 ▲ DK - 2200 København N
 www.solidaritet.dk ▲ e-mail: redaktion@solidaritet.dk ▲ tlf: 2422 1923
 giro 685 0510 ▲ ISSN 1396-6545
 Oplag: 700 ex. ▲ Tryk, Sats & Lay-out: Solidaritet/Michael Schøldardt

Jeg ønsker at abonnere på Solidaritet

Abonnement på Solidaritet er gratis frem til november/december måned hvor der betales 40 kr. for et år.

porto

SOLIDARITET

SOLIDARITETSHUSET

GRIFFENFELDSGADE 41

2200 KØBENHAVN N

Navn

Gade

By

Redaktion:

Michael Schøldardt (ans.)
 michael@solidaritet.dk

Sune Hundebøll
 sune@solidaritet.dk

Ågot Berger
 agot@solidaritet.dk

Albert Jensen
 albert@solidaritet.dk

Anders Dalsager
 anders@solidaritet.dk

Jesper Kiel
 jesper@solidaritet.dk

Karsten Ditlevsen
 karsten@solidaritet.dk

Martin Mørch
 martin@solidaritet.dk

Bjarne A. Frandsen
 bjarne@solidaritet.dk

Finn Sørensen
 finn@solidaritet.dk

Janne Gleeurup
 janne@solidaritet.dk

Stig Hegn
 stig@solidaritet.dk